سبيل
الكل في سبيل الحق
Sebil
herşey hak için

Siyasi, edebi, tarihi haftalık gazete ● 10 Haziran 1977
Sahibi ve Başyazarı: Kadir Mısıroğlu ● 23 C. Âhir 1397
Vilâyet Han Kat: 3 Nu: 204 Cağaloğlu — İSTANBUL

SAYI: 76 / BEŞ LİRA / BİR DM.

ABD ve Rusya AP veya CHP diyorlardı, istedikleri oldu

İnananlara Allah selâmet versin

OKUYUCU İLE HASBİHAL

İnananlara Allah selâmet versin!

Muhterem okuyucularımız,

Bilindiği gibi 5 Haziran 1977 seçimleri neticelendi ve bu seçimlerden sonra Milli Selâmet Partisi, küfür cephesinin topyekûn saldırılarına rağmen yaralı ve fakat üçüncü büyük güç olarak Meclis'e girmeyi başardı. Hakikaten bilhassa «MSP'nin tasfiyesi» gâyesiyle gidilen erken seçimler, MSP açısından son derece çetin bir mücadeleye sahne oldu. MSP sadece kâideleri hasımları tarafından konulan sistemde AP ve CHP ile mücâdele etmedi, onlarla birlikte yabancı kuvvetlerin sinsi sinsi kurdukları tuzaklarla da boğuştu.

Hatırlayacaksınız; seçimler arefesinde bu köşeden sizlere şöyle seslenmiştik:

«Küfür cephesi seçim hengâmesi ile birlikte muş vaziyette. Komünisti, eyyamcısı, kavmiyetçisi, masonu birlikte saldırıyor. Kavmiyetcisiyle çarşafcısı, komünistiyle gerginci, masonuyla irtiçâ hakkın cephesine karşı amansız bir taarruza geçmiş vaziyette...

Ne dersiniz; bu ahvâl dahilinde azıcık da olsa bir beyt, bir mısra neşretopyekûn sâdece ve sâdece müslümanı hedef aldıp, üzerinde birkaç satırla imâl-i fikredelim mi?

Yoksa, varımızla yoğumuzla dâvâmıza siper mi olalım?

Bu soruyu «anket» olsun diye sormuş değiliz; kararımız çoktan verilmiştir: Tercihimiz ikinci sualde billûrlaşmıştır.

Her sahifemiz, her cümle ve kelimemizle küfre karşı duracağız.

İslâm'ı üçbuçuk renksize ezdirmeyeceğiz!

Evet, Yaradan takdir buyurmuşsa belki biz ezileceğiz fakat, Mutlak Fikr'i ezdirmeyeceğiz. Hakkı çiğnetmeyeceğiz!

Saf saf olup, kıbleye yönelmenin Rabbanî hikmetine vâkıf olanlarla, omuz omuza vereceğiz. Öylesine saf duracağız ki, aramızdan hava sızmayacak.

Bu ahvalde vazifemizin bu olduğuna müdrikiz.»

Evet, işte aynen böyle yazmıştık. Bu azm ve idrâk ile seçimlerde hakk bellediğimiz yoldan sûret-i katiyede tâviz vermeksizin MSP'ye kurulan tuzaklarla gücümüz ve imkânlarımız nisbetinde MSP'yle birlikte mücadele ettik.

Bu bizim vazifemizdi diyorduk ogün, bugün de vazifemizi ifa etmiş olmanın vicdanî huzuru içerisindeyiz.

Hemen ifade edelim ki, muarızlarımız (fesad ehli) o günlerde aleyhimize şu yolda bir propagandayı yaymaya çalışıyordu: **«Sebil sahib ve başyazarı MSP meb'us namzedi olduğu için, MSP'den yana neşriyat yapıyor...»**

Cevab vermiştik:

— Asla!... demiştik.

Öyle sanıyoruz ki, bu ithamı bugün tekrar mevzuu bahs edip, tekrar aynı cevabı vermekle Sebil, muarızlarına (fesad ehline) ikinci def'a tokadı çarpmış oluyor. Bu tokad aynı zamanda bizim, iman cephesinin yalın kılıç bir neşir vasıtası olmaya devam etmek ahdimizin vesikasıdır.

İnananların mücadelesi hesabî değildir ve sadece Allah (c.c.) rızası içindir. İnananlara Allah (c.c.) selâmet versin!

Sebil

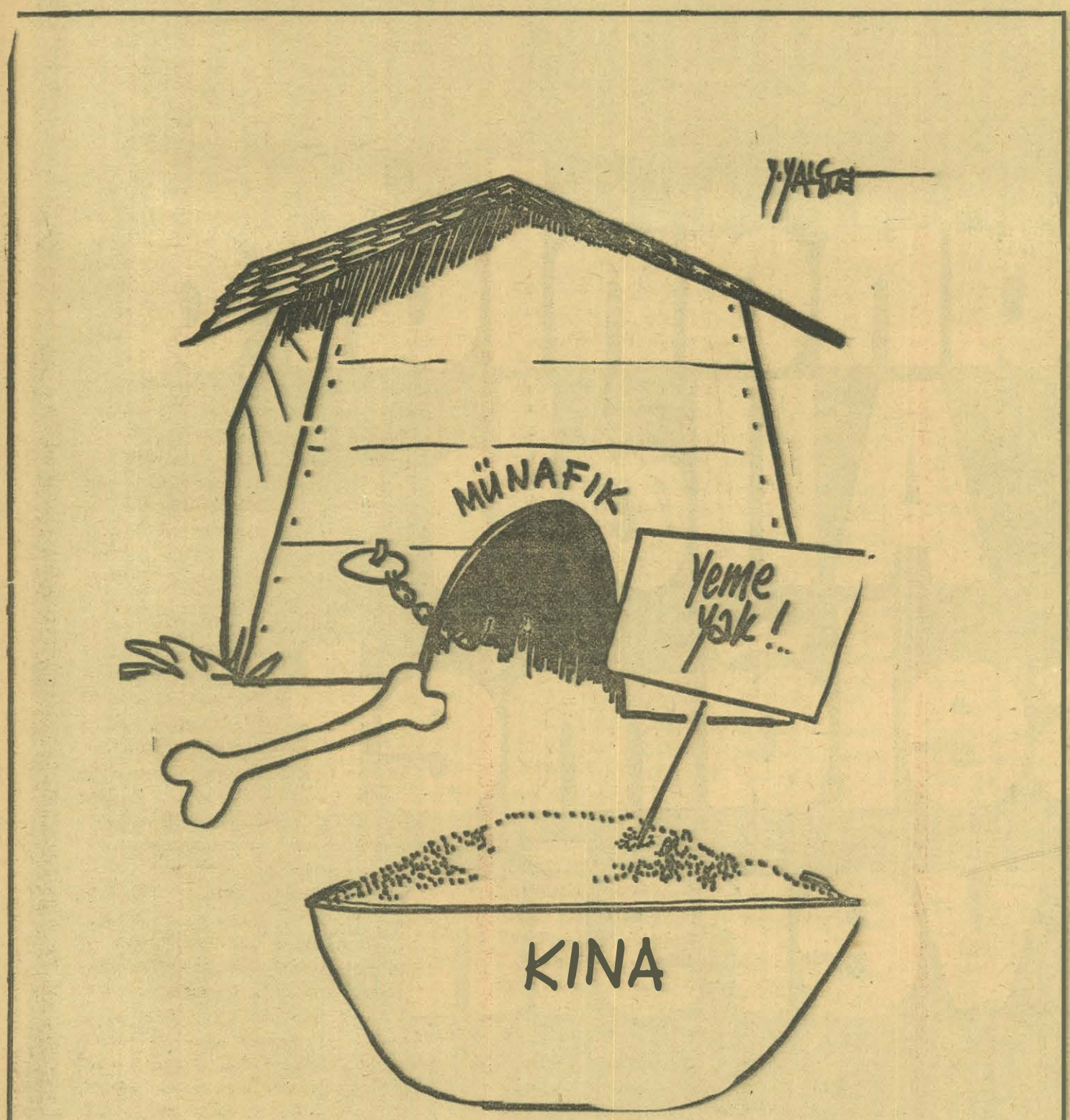

Düşmanı teşhis edebilmek...

Kadir Mısıroğlu

Türk Milletini şahsiyetinin kâbına varılmaz zirve noktasına yükselten İslâmla şereflenmek, onu hasımlarına karşı mütevalî muvaffakiyetlere muktedir kılan ciddî ve tarihî bir amil olmuştur. Bu amilin sağladığı, bertaraf edilmesi imkânsız kudret ve iktidar, İslâmın düşmanları için üst üste asırları dolduran mağlûbiyetlere müncer olmuştur. Bu mağlûbiyetlerin nihayet ikaz eylediği düşman, haricî ve maddî hücumlarının hiç bir netice vermeyeceğini farkedince, taktik değiştirerek, kaleyi içten fethetme yoluna gitmiştir. Bu maksatla icra edilen düşman telkinleri, milletimizin kudret ve kabiliyetlerini bertaraf edip, onu, binbir manevî ve içtimaî buhranın girdaplarına sürükleyen batıl bir yol açmıştır. Sathî, şekilci, mantık ve muhakeme ölçülerinden müberrâ inkılâpçılık... Dost kılıklı düşmanların telkinleriyle açılan bu yolda ortaya çıkan menfi icraatın amilleri hristiyanlık, emperyalizm, ve siyonistlik gibi çeşitlidir. Bunların müşterek tesirleriyle icrâ edilen inkılap hareketleri bugüne kadar sağlam bir surette muhakeme edilememiştir. Ayrıca bunların menfî telkinleri Milletin mukadderatına hakim olan eşhas arasındaki dost görünüşlü ve kahraman ünvanlı hainlerin de gerçek çehreleriyle teşhislerini imkânsız kılmıştır.

Türk Milletini bir cihan imparatorluğundan bugünkü küçük Türkiye haline getiren garplılaşma hareketlerinin çeşitli sebep ve amilleri hakkında doğru bir teşhise muktedir olamayan yarı-münevverlerimiz, «milleti kurtaracak ve tekrar eski kudret ve kuvvetine ulaştıracak hamlelerdir.» iddiasiyle mevcudu bile muhafazaya kifayet etmeyen ve üstelik daha büyük zararlara sebep olan hatalı, muhasaralı hareketlere devam edegelmişlerdir. Ne bu hareketlerin ve ne de bunları ortaya çıkaran gerçek amillerin vazıh bir teşhisinin yapılamamış olması idareyi salim ve sağlam istikametlere tevcih imkânını selbetmiştir. Milletimizin iki asırlık tarihinin vakayii hakkında umumî ve mutlak manâsıyla doğru olan bu hükmün kitap hacimli esbab-ı mucibesini böyle bir fıkrada tafsile imkân olmadığı meydandadır.

Bu itibarla biz bu amillerden sadece birisi hakkında gayet kısa bir beyanla iktifa edip, diğer amilleri de zaman zaman fırsat buldukça ele alma yolunu deneyeceğiz.

Türk Milletini yanıltarak nev'i şahsına münhasır dünya görüşü, örf, âdet ve kudretinden mahrum eden bâtıl hamlelerin çeşitli sebep ve saiklerinin menşeinde bütün dünyayı maddeten dehşetli bir istismara mevzu kılıp, hükmü altına almak isteyen beynelmilel siyonizmin bu-1869 yılında Prag'da Hahambaşı lunduğu muhakaktır. Gerçekten Ben - Yehuda'nın mezarı başında bir nutuk söyleyen haham Reiçhhorn şöyle diyordu :

«— Biz, İsrail âlimleri, Allahın bize vadettiği dünya hakimiyetine doğru kaydettiğimiz terakkiyi ve bütün insanlara karşı kazandığımız zaferleri gözden geçirmek üzere her yüz senede bir şûra halinde toplanmayı itiyad edinmişizdir...»

«... Altın her zaman mukavemet edilmez bir kudrettir. Hep de böyle kalacaktır. Mütehassıs ellerin kullandığı altın, ona sahip olanlar için en faydalı bir manivelâ olacak ve ondan mahrum kalanları imrendirecektir. Altınla en müstakil vicdanlar bile satın alınabilir. Kıymetlerin bedelleri bütün mahsullerin raicleri tesbit olunur. Akdedecekleri istikrazlar temin edilmek suretiyle devletlere tahakküm edilir...»

«... Başlıca bankalar, bütün dünyanın borsaları, bütün hükümetlerin kredileri elimizde bulunuyor. Büyük kuvvetlerden biri de matbuattır. Mabuat, verilen herhangi bir fikri tekrar ede ede nihayet doğru imiş gibi kabul ettirebilir. Tiyatrolar da buna benzer hizmetler yapar. Her tarafta matbuat ve tiyatrolar bizim emirlerimize itaat ederler...»

«... Demokratik rejimi devamlı surette methetmek ve bundan istifade eyleyerek millî birliklerini yokederek aralarına nifak sokacağız. Onlar nihayet aciz kalacaklar ve daima davamıza sadık olan bankalarımıza boyun eğdireceğiz...»

«... Bütün ehemmiyetli sahalara adamlarımızı yerleştirmiş bulunuyoruz. Musevî olmayanlara avukat ve doktor tedarik etmeye çalışalım. Avukatlar bütün alâkalara vakıftırlar. Doktorlar ise, bir eve girdiler mi artık onlar o.evin sırdaşları ve ev halkının vicdanlarının güdücüleri olabilirler. Fakat bilhassa tedrisatı istismar edelim. Böylelikle bize faydalı olan fikirleri neşretmiş ve dimağları istediğimiz kalıba dökmüş oluruz...»

«... Tahkir edilmiş ve mazlûm İsrail oğulları asırlardan beri iktidara doğru bir yol açmaya çalıştılar. Artık hedefe ermek üzeredirler. Şimdi onlar, mel'unların (yahudi olmayanların) iktisadî hayatlarını kontrolleri altına almış siyaset ve örf üzerinde büyük tesirler gösterecek hale gelmişlerdir.»

«Önceden muayyen, matlup bir anda insanlığın bütün sınıflarını yıkıp ihtilâli koparacağız. Çünkü Allahın bizlere vaadı böylelikle yerine getirilmiş olacaktır.»

1869 yılında irad edilen bu nutukta ileri sürülen iddiaların pek çoğu maalesef gerçekleşmiş bulunmaktadır. Bâhusus Osmanlı devletinin dahil ve hariçteki düşmanlarının Filistin'de bir yahudî devleti kurulmasını temin maksadiyle elbirliği ile çalışmaları, Türk milleti için telâfisi güç felâketlere sebep olmuştur. Bu faaliyet cihanşümul bir imparatorluktan bugünkü küçük Türkiye haline gelmesini temin etmiştir. Bu harekette zorlananların bir kısmı muhakkak ki hahambaşının yukarıdaki ifade edilen metodla yani altınla vicdanları satın alınmış kimselerdi. Bir kısmı ise, bu gibi kimselerin gafil ve cahil suç ortaklarıydılar. Bunun en tipik misali Enver Paşadır. Hakikaten imparatorluğu batırdıktan sonra kaçmak üzereyken Mersinli Cemal Paşa'ya veda maksadıyla uğrayan bedbaht Osmanlı paşasının ağlayarak «Paşam ne yazık yıllardan beri bilmeden yahudilerin emrinde çalışmışız» dediğini Cemal Paşanın yaveri olan rahmetli Cevat Rifat Atilhan'dan bizzat duymuştum.

Hâinlerin ve gâfillerin teşhis ve tesbiti hususunda yalnız isimlerinin sayılması bile ciltler teşkil edebilecek kadar, bir kemiyet ifade eder. Bu cihetle bunların tesbit ve teşhisini miyar olarak iman şuurunu kullanmak iktidarında bulunan değerli okuyucularımıza bırakırım. Ancak kurtuluşun ilk zaruri adımının «düşmanı teşhis edebilmek» olduğunu hatırdan çıkarmamak gerekir.

Yakın tarihimizde **Meçhûl kahramanlar**

Trabzon Meb'usu Şehid-i Muazzez

ALİ ŞÜKRÜ BEY

«Müddei tarih ve vatandır!..»

Ali Şükrü Bey

19

Kadir Musıroğlu

MÂLİYE VEKİLİ FERİD BEY — Sözünü geri al çünkü aynı sûretle ben de sizi tahkir ederim.

ALİ ŞÜKRÜ BEY (Devamla) — Hangi hükümet ki...

MÂLİYE VEKİLİ FERİD BEY — Yalnız şeyden ibâret...

ALİ ŞÜKRÜ BEY (Devamla) — Efendiler izah edeyim. (Gürültüler)

TUNALI HİLMİ BEY (Bolu) — Şükrü Bey, sürçü lisandan bile ihtiraz edelim demiştiniz.

ALİ ŞÜKRÜ BEY (Devamla) — Hilmi Bey müsaade buyurun, bugün Meclis-i Âli'yi bu millet şuraya göndermiş; mukadderâtını kurtarmak için... Mukadderatı kurtarmak için her ne mümkünse yapınız demiş ve Meclis-i Âli bir Hükûmet intihâb etmiş ve kendisi o Hükûmetin murâkıbıdır. Meclis memleketin menfaatı için muvâfık gördüğü bir kanunu yapar ve tatbiki için Hükûmete tevdî eder, Hükûmet, ben bunu yapamam derse, o Hükûmet yerinde duramaz. (Alkışlar) Şimdi bu itibarla...

HAMDULLAH SUBHİ BEY (Antalya) — Mes'elede ağır kelimeler üzerine istinad etmek de doğru değildir. (Devam devam sesleri)

ALİ ŞÜKRÜ BEY (Devamla) — Efendim, anlıyorum ki yoktan bir mes'ele çıkarılmak isteniyor. Binâenaleyh bu mes'eleyi kapatıyorum... Zül tâbirini geri alıyorum. Diyeceğiniz var mı? (Bravo sesleri)

EMİN BEY (Erzincan) — Rica ederim Şükrü Bey, itidâli muhâfaza edelim. Şu mes'ele bitsin...

ALİ ŞÜKRÜ BEY (Devamla) — Şimdi bizim elimizde bir takım kanunlar var. Bizim o kanunlar hakkında kudret-i tatbikiyemiz ne ise, elbette bu Meclis'in yapacağı kanunlarda da odur. Çünkü bir kanun için nasılsa, diğerleri için de öyledir; yoksa her kanun için ayrı ayrı kuvve-i tatbikiye aranmaz. Bugün, meselâ aşı kanunu, aynı mes'eledir. Biliyorsunuz ki aşı kanunu tatbik edilmeden evvel bu memlekette binlerce adam çiçek hastalığında[dü], aşı kanunu mecburî [şe]kilde tatbik edildiği zaman, bizim halk, itiyatsızlığından dolayı, keçi gibi dağlara kaçıyordu. Maahaza bu kanun mümkün mertebe tatbik olunabildi. Fakat mümkün mertebe tatbik olunabilen bu kanun, memleketimize hiç olmazsa, onbin çocuk kazandırmadı mı?. Aşı Kanunu, Avrupa'da olduğu gibi tatbik edilemiyor diye bu kanunu bırakalım mı? Veyahut böyle bir kanun yapmamak mı lâzımdır? Rica ederim.

TUNALI HİLMİ BEY (Bolu) — O, bununla kabil-i kıyas değildir.

ALİ ŞÜKRÜ BEY (Devamla) — Efendim, sözümü kesmeyiniz. Mes'elenin farkı yoktur. Aşı kanunu da sıhhat-ı umûmiyeyi muhâfaza için ortaya konmuştur. O kanun, halkın itiyatsızlığı, yahut cehâleti dolayısiyle tamamen tatbik olunamıyor. Kısmen tatbik olunuyor diye bu kanunu mevki-i mer'iyyetten kaldıralım da ufak tefek elde ettiğimiz menâfiden de mi vazgeçelim diyorum. Şimdi biz de bu kanunu, nesl-i âtimizi ve sıhhatı umûmiyemizi düşündüğümüz için koymak istiyoruz. Zaten hangi kanunu tatbik ediyoruz ya... Haydi yüzde yirmi veya yüzde otuz tatbik etsek bundan zarar mı görürüz rica ederim? Efendiler, şimdi bir de Hristiyanlık mes'elesi mevzuubahs oldu. Evvelce Amerika ve Rusya ve son zamanlarda Avustralya gibi hükûmetler bunu tatbik etmişlerdir. Bugün Avustralya'nın cenub hükûmetleri bile tatbik etmişlerdir. O hükûmetler, Hristiyan olmak itibariyle sırf sıhhatı umûmiyeyi ve sıhhat-ı beşeriyeyi muhâfaza için böyle bir kanun tatbik ettiği halde biz ne için kendi milletimizi muhâfaza için koymak istediğimiz bir kanunda tebaamız olan hristiyanları ayıralım? Kanunun tatbikini sıhhat-ı umûmiye nokta-i nazarından istiyoruz. Hristiyanların bu husustaki şikâyetleri dinlenemez, çünkü onların medar-ı istinadları olan Amerika gibi Hristiyan bir hükûmet kabûl etmiştir. Ermenilerin makamı şikâyeti Amerika idi. O kabûl ettikten sonra, makam-ı şikâyet yoktur. Kimse birşey diyemez... Hristiyan mes'elesi mevzuubahs değildir.

FERİD BEY (Çorum) — Bize dediler maalesef.

ALİ ŞÜKRÜ BEY (Devamla) — Vaktiyle demişlerdir. Şimdi diyemezler... Bir de buyurdular ki; Mâliyenin siası bu kanunu tatbike müsâid değildir. Yani bu kanunu tatbik ettirmek için kâfi derecede inzibat yapamaz... Rica ederim, şimdi bunu söyleyen Mâliye Vekili Beyefendi, rüsumun tezyidini taleb ediyor. Halbuki bence bu kanunun tatbiki için ne kadar kuvve-i inzibâtiye lâzım ise, rüsum arttırıldığı zaman husûlü tabiî olan kaçakçılığın men'i için de o kadar lâzımdır. Resme zammedersek, o zaman kaçakçılığa revaç vereceğiz ve bugünkü resmi de alamıyacağız. Ben söylenen sözlere cevap veriyorum. Kuvve-i zâbıta itibâriyle bu kanunun kabiliyet-i tatbikiyesi için elimizdeki kuvvet ne ise, bugün yine odur. Bu kanunun kabiliyet-i tatbikiyesi efendiler. halkın ruhuna tevafukundadır, halkın ananâtına tevafuktadır. Herbiriniz bilirsiniz ki efendiler, bizim içimizde içkiye mübtelâ olan hiç bir kimse yoktur ki, Allah belâsını versin, nerden alıştım dememiş olsun.

Bunu söyleten binüçyüz senelik itiyadın temâdisidir. Bu itiyadla bizim halkımızın ruhu böyle bir kanunu hazme müsâittir. Size misâl söyliyeyim: İstanbul'dan fekk-i irtibat eden Balıkesir'i ve havâlisinde, yani hükûmet nüfusu üzerinden kalkıp da halk sırf kendi işini bir dereceye kadar idâreye başladıkları zaman, bunu men etmişlerdi. Buna karşı efendiler isyan çıkmamıştır. (Doğrudur sesleri) ve nerede kanun yapar, şiddetle tatbik edersek ve şiddet gösterirsek, halk buna karşı isyankâr bir ruhla hareket etmiyecektir. Mutlaka buna mütavaat edecektir. Fakat halkın elindeki fazla parayı ve silâhı al, gör nasıl kıyam eder. Bununla istinas etmiştir. Bu itibarla kanunun kabiliyet-i tatbikiyesi vardır. Zira hiç bir müslüman yoktur ki, kendisine karşı tatbik olunan tedâbiri zecriye karşısında, hayır ben yapacağım diye isyan etsin. Binâenaleyh bu, halkın ruhuna tamâmiyle tevafuk eden bir kanundur. Bu kanunun hasbî nigehbânı da vardır, yani bütün millet... Buna riâyet etmeyenleri, hatta bendeniz bile görürsem, derhâl polise haber veririm. İster ahâliden ister memurinden olsun. Hatta Mâliye Vekilini bile!.

MÂLİYE VEKİLİ FERİD BEY — Siz onu göremezsiniz, ben aksini görürüm. (Handeler)

ALİ ŞÜKRÜ BEY (Devamla) — Ferd meselesi değil... Binâenaleyh bu işin zâbıta memurları çoktur. Herkes bu işin zâbıtası, nigehbânıdır. Bu kanun zannediyorum ki, eğer ciddî tutulursa diğer kanunlara nisbeten kabiliyet-i tatbikiyesi belki yüzdeyüzdür. Sonra bir de bağcılık cihetine, yani işin iktisâdî noktasına geçtiler. Bağcılık mes'elesi şüphesiz bir mes'ele-i iktisâdiyedir. Efendiler bugün maatteessüf bağlarımızın kesretle mevcut olduğu yerler elimizde değildir. İnşallah bu yerler tabiî bizimdir ve bizim elimize geçecektir. (İnşallah yakında sesleri) Ve bu itibarla bağcıların hukukunu muhâfaza, milletin hukukunu da

muhâfazadır. Bugün görüyorsunuz ki, memleketin ve bütün dünyanın geçirmekte olduğu büyük bir inkilâbta, birçok muazzam teşebbüsât-ı mâliyeyi, hükümet millete veriyor. Bugün şimendiferler, kömürocakları filân hepsi millîleştiriliyor. Bizde bunu millîleştirebiliriz. Hükûmetin yahut milletin kontrolü altında bir sendika hâlinde, bir şirket hâlinde müstahsillerin üzümlerinden ispirto istihsâl edilir ve ihraç edilebilir. Bunu ben ona karşı bir mes'ele olmak üzere telâkki etmem. Benim elimde üzüm gibi mahsûlüm olsun. Ondan her vechile istifâde ederim. Üzümden mutlaka rakı yapmak, şarap yapmak lâzım değildir.

Sonra, bunun için zaten evvelce, Meclis-i Meb'usanda ispirto hakkında bir kanun müzâkere edilmişti. Bu kanunu buraya getirir, burada müzakere ederiz. Bu kanun hâriçten ispirto idhâlini men ediyordu. Dâhili ispirtolara revaç veriyordu. Onu da elde ederek tesbit ederiz. Bu itibarla o kanunu tatbik edecek olur isek elimize geçtiği zaman üzüm müstahsillerini memnun edecek bir şeyi yaparız. Zaten hazırdır. Bugünkü vaziyet-i mâliye itibariyle Ferid Bey Efendinin rakamı pek büyük zannediyordum. On milyon lira gâip edeceğimizi zannediyordum. Meğer gâip edeceğimiz bir milyon lira imiş. Bu hiç bir şey değildir. Evvelce il[illegible]in lira yevmi sarfiyâtımız olduklarını söylemişlerdi. Yevmiye ikiyüzbin lira yanında, bir senede gâip edilecek olan bir milyon lira hiçtir. Sonra yine kendileri buyurdular ki: Bütçe'nin açığı yirmi milyon liradır. Efendiler eğer bu ispirto veya içki resmi bütçenin açığını kapatmış olsaydı —ilelebet değil— bu sene için razı olurdum. Bütçenin açığını tamamıyle kapatmadıktan sonra ancak yirmide birini kapatabiliyor. Maliye Nâzırı Beyefendi yirmi milyon lirayı, daha doğrusu ondokuz milyon lirayı her nereden bulacaksa lütfen bir milyon lirayı da oradan bulsunlar, memleketin nüfusunu, sıhhatını muhâfaza buyursunlar. (51)

(51) Zabıt Ceridesi C. 4 Ankara 1942 Sh. 106 ve devamı

Ak Yıldız MENSUCAT
KİLİM ve BATTANİYELERİ
AHMET AKYILDIZ
MAĞAZA : Çakmakçılar, Tarakçılar Cad. Büyük Ticaret Han No. 7 İSTANBUL
☎ : 26 55 25

TÜRKÇESİ Ahmed SELÂMÎ

Netîce-i kelâm dedikde..

Geçdiğimiz pazar günü yapılan intihâbın (seçimin), mutlak nizâmın hak ölçülerine göre yapılmakdan mahrûmiyetinin şuûrunda bulunduğumuzdan, bizce hiçbir fevkal'âdeliği olamaz. Çarpık demokrasilerin seçim mekanizmalarından beklenecek işleyişler de, çarpık olacakdır... Biz evvelâ, bu temelin temeli noktayı tesbit etmeli; bize âid mutlak hak ve adâlet ölçüsünde herşeyin hakîkatini görmeye çalışmalıyızdır. Aksi halde nisbîlikler ve izâfîlikler dünyâsına kendimizi kapdırır, erir gideriz...

Evvelâ, bir eksiksiz her mes'ele nizam şuûrumuz önünde diz çökmelidir...

☐ Çarpık demokrasinin intihâb evvelindeki manzarası üzerinde bir nebzecik tevakkuf edecek olursak, bu manzaranın sulu boyasını, **yalan, iftirâ, küfürleşme ve gözboyama** gibi dört hâkim rengin teşkil ettiğini görürüz. Bu dört ana rengin altında yer alan zemin renklerini ise, imansızlıkdan başlayınız da, en âdi istismâra ve münâfıklığa kadar, sayınız sayabildiğinizce... Biribirlerine dünyânın gözü önünde **«haydut»** dediler, **«eşkiyâ»** dediler, **«cânî»** dediler, **«geri zekâlı»** dediler, **«hortlak»** dediler... Sözlerini bitirirlerken ise **«Allah»** dediler, **«Cenâb-ı Hak»** dediler, **«Mevlâ»** dediler!..

İşte böyle diyenler, **«Ey millet! Seni idâreye en lâyık biziz; reyini bize ver; başına idâreci diye bizi geçir!»** diye, ne diller döküp yalvarmadılar...

Böylece, liyâkat imtihanından geçer not alacaklardı!

Diplomalı cühelâdan olduklarını, âdetâ avaz avaz ilân edenleri bile vardı. Çürük düzenin tayin ettiği dînî makamların bir zaman tâ doruğuna oturmuş bir kişi, **«dînî dünyâya değil, Allah'a has kılacağız!»** bile dedi... Bir meşhur hâriciyeci ise, buna, **«Allahla kul arasına girilmez!»** deyip refâkat etdi... Böylece protestanlığın bânîsi Martin Luther'in rûhunu takdîs edenleri bile oldu!..

Çürük düzenin başlarında câmi yıkıcılığı ile nâm salanlar, şimdi köylere cami yapacaklarını; bir zamanlar «Allah» lafza-yı celâlini ağzına almamakta sûret-i mahsûsada dikkat gösteren siyâset mihrakları, şimdi **«Allah milleti korusun!»** lu hâtime çekişleri haykırdılar...

Hele o va'dler de neydi? Milleti, va'dlerden ibâret baraj ateşine tutanlar bile vardı...

«Seçimden üç gün evvel mühim hâdiseler olabilir!» diye kehânetler mi yokdu? Geri tepici bir silah hâline geliveren **«mektuba»** ne dersiniz?

Kapı kapı, sadaka dilenenler gibi «rey ver!» diye el açanlar...

Doğrusu, bazı parti hatiblerinin konuşmaları ve matbuâta **akseden beyanları karşısında, iffet ve hayâ sancısı çekmemek mümkin** değildi...

☐ Nihâyet reylerini aldılar... Sevinip çocuklaşanları, hafifleşenleri, başına gelecekler**den hesapsız kumarda kazanmışlık zevkine** dalanları var... Yerinip düşünenleri var... Halbuki Yûnüs olsaydı :

«Ne varlığa sevinürem,
Ne yokluğa yerinürem,
Aşkın ile avunuram,
Bana seni gerek seni.» derdi...

Yûnüs nere, yunusbalığı nere...

☐ Şimdi icrâ için, hükûmet için paçalar sıvanıp, kimileri koalisyon, kimisi de meb'us çekip 226 yı bulma hesablarına dalacak...

Entrika ve fırıldak, kulis adı altında ağır sanâyiini hemen kurup istihsâle başlıyacak...

Babıâlînin filozofları, mütefekkir ve mütefenninleri, **«biz demedik mi, biz biliyorduk bunun böyle olacağını!»** cümlesinde hulâsasını bulacak sütunlar boyu yazılar yazıp; ne büyük kıymetler olduklarını beyân buyuracaklar... Bu noktada tatmin oldukdan sonra, geçilecek, akıl vermeye ve en büyük şaşmaz aklın kendi yanlarında hâzır bulunduğuna...

«Alternatif» kelime-i hristiyânîsi o kadar çok kullanılacak ki, Türkçe sanılacak ve birkaç ay zarfında da fazla kullanılmakdan, ziyâde müsta'mel ve hırpânî bir vaz'iyyet iktisâb etmiş olacak!..

☐ Kökü, soyu, suyu ve huyu dışarda olan eski kurtlar ve yeni beynelmilelciler CHP - AP koalisyonu diye akıl dağıtacaklar, **«milletin yüksek menfaatlarını!»** bunda görecekler...

Sol cenâh ise, **ak günlere** sâdece CHP ile ve «umutları» ile beraber gidileceğini **«öneri**p» duracaklardır...

Solun karşısı ise, **«AP - MSP - MHP»** diye bir araya gelmiye bakıp, **«müreffeh, ağır sanayili ve milliyetçi»** Türkiyeyi inşâ etmiye sa'y-ü gayret göstereceklerse de, daha da dişlenmiş CHP muhâlefetinin sokaklardan ses vermesi ihtimâli, hayli uykuları kaçıracak; ve nice evlât sâhibleri kara kara düşüneceklerdir.

Vaz'iyyet-i siyâsiyye-i umûmiyye, şimdilik bu kadar.

İnananlar ise aslâ ümitsizliğe düşmez, bilakis azim ve hız kazanır; hatâlarını tashihe çalışır...

YOL
OLDUR Kİ DOĞRU VARA
Selâhaddin ES

Halkın takdiri değil, Hakk'ın rızası!..

Biz bu satırları yazdığımız pazartesi sabahından, Türkiye'nin yeni siyasî manzarasını dikkatle ve ibretle seyrediyoruz. Her şeyden önce, Türkiye'deki mevcut kanlı düzenin kendisini halka korutmakta gösterdiği üstün muvaffakiyeti kabul edip, siyasî hasımlarımızın elde ettikleri bu neticenin Türkiye için daha büyük felâketlere medâr olmamasını dileyelim.

Dış güçlerin ve onların yerli piyonplânlanan hedeflere ulaşmıştır. Türkilarının tezgâhladıkları erken seçim, ye'nin İslâm dünyası ile bütünleşmesi yolunda verilen ve muhakkak ki, son elli yıllık Türkiye dış siyasetinin anahtarlarına taban-tabana zıt İslâmcılık cereyanı engellenmiştir.

Bundan dolayı asla bedbin olacak değiliz. Çünkü demokrasi denilen bu mekanizmanın aslında bizim hayat görüşümüzden neş'et etmediği açıktır.. Binaenaleyh, oyunun kaidelerini, oyunu icad edenler bizden daha iyi bilmekteydiler ve biz kalbimize ters gelen bir düzenin kabul etmediğimiz kaidelerine riayet etmek zorundaydık. Bu bakımdan 1970'ler bengâmesinden sürpriz bir netice halinde 50'ye yaklaşan milletvekili ile girdiğimiz düzenin parlâmentosunda dört sene boyunca çalışıp - çırpındık, didindik, emellerimizin tahakkuku için hükûmetlere katıldık, elli yıldır kesinlikle uzak tutulduğumuz düzenin çarkları arasında gâh arı kovanına sokulan bir çomak vazifesi gördük, gâh ezildik. Ve işte şimdi Türkiye, Amerikan zorlamasıyla girdiği bir seçimden bütün dünyanın gözünü korkutan o İslâmlaşma siyasetini tökezlettirmiş olarak çıkıyor!..

Komünizm, kapitalizm, nasyonal sosyalizm ve şövenizm gibi Batı kaynaklı fikir cereyanlarına ve hayat sistemlerine dayalı olan partiler oldukça toparlanmış olarak sandıktan çıkarken, bizim inancımızın siyasî plândaki mümessili olarak ortadan duran Millî Selâmet Hareketi muhakkak ki bir hayli hırpalanmış olarak seçimden çıkıyor. İnanan insanlar hayat ve hadiseler karşısında apışıp kalmazlar, soğukkanlılıkla davranırlar; zafer çılgınlığı içine düşmeyecekleri gibi, bir hezimet karşısında da birbirleri üzerine atılanmazlar.

Halkın takdiri karşısında, onu ölçü alanlar, ona şirin görünmek için olmadık hokkabazlıkları icra edenler şaşırırlar. Hakk'ın takdirini arzulayanlar için ise ölçü, isterse bütün kainat bir taraf olsun ve kişi tek başına kalsın; yine de Hakkın rızasını talep fikridir.

Kısa vâdeli çalışmaların bizi fazla umutlara sevkettiği doğrudur. Nitekim, fâkir de seçimin son günü yazdığım ve seçimden bir gün sonra Millî Gazete'de neşrolunan yazımda bir seçim tahmini yapmış ve AP ile CHP'ye 150 - 180 arasında, MSP'ye ise 70 - 90 arasında milletvekili şansı tanımıştım. MHP'nin ise grup kurabilecek kadar bir güce erişeceğini, diğer partilerin tamamen silinip gideceğini ifade etmiştim.

Diğer partiler silindi, silinmeye... Ve, AP ile CHP, şu anda kesin neticeler alınmasa da herhalde 200'ü aşan rakamlara ulaştılar. Fakat, Millî Selâmet geriledi. Ve aldığı rey bakımından, bu seçimlerin en dikkat çekici patlamasını MHP yaptı.

Şimdi seçim sonu ganimet bölüşümünde muhtemeldir ki, Necip Fazıl MHP'nin bu neticesine karakteri icabı sahip çıkacaktır. Fakat biz o kanaatteyiz ki, MHP'ye verilen reylerin asıl saiki, silâhlı çatışmaların yapıldığı bir ülkede, vatandaşların altına sığınacakları bir silah gölgesi aramalarıdır. Keza, belirtmekte fayda vardır ki, farz-ı muhal Necip Fazıl ve benzerleri MSP'ye destek olsalardı veya MSP'den son anda uğradığı o seçim öncesindeki istifalar da olmasaydı, netice pek fazla değişmiyebilirdi.

Şimdi, tökezlediğimiz bu yerden kalkıp, düzenin içinde açtığımız gediklerde nöbet tutmakta olanlarla birlikte, yeniden bir toparlanma mücadelesine atılmak zorundayız.

İnanan insan, tek başına kalsa dahi, inandığı yolda son nefesine kadar yürüyen insandır. Biz saltanat ve dünyalık peşinde değiliz ki, kaybedince hüsran içinde, dağılalım! Biz inandığımız dâvanın hayata hâkim kılınması mücadelesinin ruhsatını kendi inancımıza düşman düzen ve sistemlerden beklemeksizin, sınırları inancımızın ölçüleri içinde beliren öz metodumuzla yolumuza devam ederiz.

Düşmanlıklara bel bağlayanların güçleri, saman alevi gibi sönmeye mahkûmdur. Meselâ, sosyo-komünizan fikriyatı bilinmekte olan bir partiye milyonlarca insan rey vermiştir ve bu insanlar bizim insanımızdır, zavallıdır, onların pek çoğu da müslümanım elhamdülillah» demektedir ama, kurtuluşu kendi kalbine hançer saplayan sistemlerden dilenmektedir. Öte yanda, mason olduğu ap-açık ortada olan bir başka liderin partisinin etrafında da milyonlar.. Pekiyi, memleketteki bu milyonlara bakıp bu memlekette şu kadar milyon komünist, ve mason mu var diyeceğiz?

Keza, nasyonal sosyalist (milliyetçi - toplumcu) bir görüşü benimseyen MHP'ye bakıp bu memlekette şu kadar insan şövenist bu görüşü mü benimsiyor diyeceğiz, veyahut, MSP'nin aldığı reye bakıp, memlekette sadece şu kadar müslüman mı var diyeceğiz?

Elbette hayır!.

Ancak şu var ki, Türkiye'de her parti bir temel fikre dayanmaktadır. Bu temel fikirlere lâyık liderler var mıdır - yok mudur o da tartışılır ama, önce halk kitlelerinin zihinlerinin nasıl karmakarışık edildiğine bakınız ki, halk yığınları bir takım liderleri kurtarıcı bilip, bir takım partilerin arkasından sürüklenip gidiyor; kendi inancına yüzde yüz kesinlikle karşı çıkan temellere dayalı Batı'nın komünist, kapitalist, şövenist, faşist, kozmopolit fikirlerine can kurtaran simidi olarak tutunuyor..

Biz, inandığımız ve bunun için de milletimize tavsiye ettiğimiz yolda karşılaşılan muvaffakiyetsizliklerden üzülmeyiz, eğer üzerimize düşen vazifeyi yerine getirebildiysek...

Çünkü bizim vazifemiz, insanları bir inanç sistemine mutlaka ve zorla perçinlemek değil; insanlara doğru olduğuna inandığımız hususları anlatmaktır; Hakk'ı tebliğ etmektir! O bir nasib meselesidir, Allah'ın takdirine inkıyad ederiz. Biz, bütün her şeye rağmen, İslâmcı düşünceye bağlı olanlar, Türkiyenin seçimlerine bir seviye kazandırdığımızı, bizi ısıran yaratıkları ısırmak seviyesizliğine düşmediğimizi gösterdik. Bizimle aynı inancı paylaşanlar samimi iseler, bizim üzerimize en seviyesiz şekilde hücum edenlerin mahcub olacağına inanıyoruz. Çünkü yüzümüz ak, alnımız açık, kimseye karşı, karşılaştığımızda mahcub olacağımız şekilde bir çamur atma yarışına girmedik, başkalarının seviyesizliğine düşmedik, inandığımız dâvamızın mücadelesini halk yığınlarının takdiri için değil, Hakkın rızasını kazanmak için verdik.

Görelim, Türkiye yapmış olduğu ve yanlışlığına yüzde yüz inandığımız bu seçimin neticeleriyle nelerle karşılaşacaktır.

Hepimiz suçluyuz

TUNCAY ÖZÖREN

Seçim sonuçları ortadadır.

Hiç kimseyi ya da grubu suçlamak doğru değildir.

Bu sonucun suçluları hepimiziz.

Suçu «ona-buna» atarak işin sorumluluğundan kendimizi kurtaramayız.

En baştan, en sona kadar herkes, derece derece sorumludur. Suçluyu dışarda aramaya da gerek yoktur.

İçimizdedir. Aramızdadır.

Elbette hiçbirimiz böyle bir sonuçla karşılaşmak istemezdik. Ve hiçbirimiz böyle bir sonuç için çalışmamıştık.

Hedefimiz daha ileriye daha güzele ulaşmaktı.

Eskisinden daha güçlü daha kalabalık olmak istiyorduk.

Çalışmalarımız bu gayelere yönelikti. Ama olmadı.

Bu olmayışın sebebini kendi aramızda samimiyetle bulup ortaya koymadıkça meselemizi halletmiş olmayız.

İnananları toplayacağımız yerde dağıtışımız cephemize bir kişi daha kazanacağımıza mevcutları sebil gibi dağıtışımız bu sonucun en önemli sebeblerindendir.

Hiç kimsenin ard niyetli olabileceğini düşünemeyiz.

Bizi bu sonuca iyi niyetimiz getirmiştir.

İstemediğimiz halde arzu etmediğimiz halde böyle bir sonuç ortaya çıkmıştır.

Görünen odur ki maddi güç başarı için yeterli olmamaktadır.

Maddî güçten çok daha önemli olan manevî güçtür.

Birbirimize inançla sarıldığımız sürece başarılı olduğumuz ortadadır.

Kendimiz için değil, kardeşimiz için çalıştığımız zamanda başarılı olduk.

Ama bir takım menfaat hesapları aramıza girdiği zaman her şey alt üst oldu.

«Sen-ben» kavgasının sonucu ortadadır.

«Sen-ben» yerine biz diyebilseydik. Bugün çok daha değişik bir sonuçla karşılaşmamız mümkündü.

Meydanların kalabalıklığı bizi aldatmamalıydı.

Hele hele alkışlara, bravolara hiç aldanmamalıydık.

Her şeye rağmen, elde edilen netice bir panik havası doğuracak nitelikte değildir.

Aksaklıklarımız, hatalarımız bellidir.

Düzeltmemiz her zaman için mümkündür.

Ve bu hataları düzeltmek için yarından tezi yok çalışmaya başlamak gerekir.

Her zaman üstünde durduğumuz bir konuya yine işaret edelim.

Bu seçimlerde elbette dış kaynaklı güçlerin büyük etkisi olmuştur.

Ancak seçim sonuçlarını tamamen bu etkiye bağlamak biraz fazla safdillik olur.

Bünyemizi bilmemek tanımamak olur.

Dış kaynaklı güçlerin üstüne suçu yıkıvermek belki bir iki sorumlu kişiyi suçlamaların hedefi olmaktan kurtarır ama meselemizi halletmez.

Unutmayalım suçluyu dışarda değil içerde aramak mecburiyetindeyiz.

Ve bu suçlu tek kişi veya belli bir ekip değildir. Hepimiz suçluyuz.

Kardeşçe birbirimize sarılmadığınız için suçluyuz. Birbirimize destek olmadığımız için suçluyuz.

Suçu hep beraber kabul edersek altından kalkmamız çok daha kolay olacaktır sanırız.

(Yeni Devir 7.6.1977)

ortadoğu/dan

SAİD ŞAMİL

YAHUDİ DÂVÂSI ve FİLİSTİN

Artık Cenevre'deki Cemiyet-i Akvam kapatılmış, onun yerine, bir yahudi sahası olan Nevyork'ta bir Birleşmiş Milletler müessesesi kurulmuştur. Buraya araplar dahil, istiklâline kavuşan küçük milletler de girme imkânını buluyorlardı. Burada, millî varlıkların hürriyetlerini teyid edici yasalar kaleme alındığı gibi, ferdin hak ve hürriyetini teyid edici beyannâmeler de imzalanıyordu. Bu imzalayanlar arasında, demirperde gerisinde, bir sürü milletlerin hak ve hürriyetine kıymış ve boğulan bu varlıkların cesedleri üzerinde bağdaş kurmuş kızıl Rus misal cellâdlar da yer alıyordu. Bu bakımdan Amerikalılar tarafından yahudiler hesâbına Filistin'de irtikap edilecek cinâyete müzâhir bulmak zor bir iş değildi.

Hal böyle iken, arap ricâlinin B. Milletlerden medet ummaları tâlihsiz bir tecellîdi. Bütün imkânlar seferber edilmeden, Filistin'in mukadderâtını böyle bir müessesenin insâfına bırakmak, Musul - Kerkük ihtilâfında yaptığımız gibi dâvadan bir nevi feragat demekti. Hissiyatına düşkün, geniş hayalli bir topluluğa bu hakikati anlatmak müşkildi. Arapların bu gibi ihmalkâr davranışlarından, beynelmilel yahudilik geniş bir şekilde istifâde ediyordu. Üstelik, arap mukavemetini savsaklamakla, İngiltere, cabadan onlara fırsat kazandırıyordu. Kaderin garip bir tecellisi, bu savsaklama ile İngiltere vaktiyle Osmanlı İmparatorluğunu yıkmak için, kendi hesâbına hazırladığı büyük kadronun kalıntılarını şimdi duymadan harcıyordu. Vâkıa, İngiltere İmparatorluğunun tasfiyesi devri başlamıştı. Buna rağmen, arap âlemine karşı tatbike koyulduğu bu ölçüsüz siyâset, onun Yakındoğudaki hayatî çıkarlarını temelden sarsacaktı. Amerikan - Yahudi baskısı altında İngiltere bunu muhakkak ki, şuursuz bir mahkûm edâsıyla yapıyordu. Geçmişin o şöhretsiâr İngiliz diplomasisiyle mukayese edilirse bu gerçek acı bir garabetdi.

1946 ve 1947 yıllarında, hâiz olduğu son nüfuzu kullanarak, arap devlet ricâline, İngiltere'nin yaptırmak istediklerini şöyle hülâsa etmek mümkündür:

1 — Filistin'de yahudilerle kantonal esasta bir federasyon kurmak;

2 — İstiklâli hak edebilmek için bu kuruluşa beş yıllık bir tecrübe fırsatı vermek;

3 — Bu devre zarfında İngiltere'ye kontrol selâhiyeti tanımak;

4 — Bu müddet içinde yeniden yüz bin yahudi muhâcirinin gelmesine müsaade etmek...

Bu şartlara ilâve araplara ihsâs edilen zamir dışı bir şart daha var ki, o da, Filistin'in istiklâli yahudilerin isteğine bağlı olduğu hususudur. İşte bu ihsâs, arap varlığını bütüniyle, Filistin'in derhal istiklâle kavuşturulması hususunda ısrara sevketti. İngiliz teklifine karşılık Birleşmiş Milletler yasası metnine dayanan arap tezi şu esaslara dayanıyordu:

1 — Filistin'de kurulacak devlette, araplar ve yahudiler, aynı hukukî tabiyette sahib olacaklardır;

2 — Bu devletin idaresinde her varlık nüfusuna göre yer alacaktır;

3 — Devletin anayasası, ekalliyetlerin dini ve medeni haklarını koruyacaktır;

4 — Aynı yasa, bütün edyana âid mukaddesatın bekçisi olacaktır;

5 — Zorla Filistin'e muhacir sokulmayacak ve toprak satışı yapılmayacaktır.

Araplar arasında artan heyecanın veya herhangi bir başka tesirin altında kalan Birleşmiş Devletler hükûmeti, en nihayet, 2 Nisan 1947'de, Filistin mevzûunda arz edeceği rapor hakkında bilgi edinmek üzere, umumî meclisin olağanüstü bir toplantıya çağırılması için, Birleşmiş Milletler genel sekreterine talepde bulundu. İngiliz Hâriciye Nâzırının Avam Kamarası'nda verdiği izâhata bakılırsa «İngiltere, kendine tahvil edilen mandat'ın tenakuz hâlinde olan mes'uliyetleri dolayısıyle tatbikatta uğradığı başarısızlığı» bahâne göseriyordu.

(Devamı var)

□ TÜRKEŞ ve EŞİ

İşte kazananlar!

Bâtıl mevziî bir kazanç sağladı fakat, hakikat olan şu: Zafer er-geç inananların olacak. Meğer ki inananlar kenetlene...

5 Haziran seçimleri neticesinde «sandığın iradesi» CHP, AP ve MHP kefesine ağırlığını koydu ve bu üç parti seçimlerden «kazananlar» olarak çıktı. 50 yılı aşkın bir süreyle Türkiye'nin olduğu yerde saymasının vebâlini taşıyan iki parti AP ve CHP içerideki ve dışarıdaki destekleri ile pek tecrübeli oldukları «sandık demokrasisi»nin iyi bir oyuncusu olduklarını ispatlarlarken, MHP de bu oyuna geç de olsa intibak ettiğini gösterdi ve enâniyet putlarının güdümünde beklenen patlamasını yaptı.

Cumhuriyet Halk Partisi gerçi tek başına iktidar olabilme hayâliyle girdiği seçimden koltuğa kıl payı kala nefesi kesilmiş olarak çıktı. Hemen ertesi gün tekelci sermâyenin gazeteleri «Başbakan Ecevit» tablolarını yıldırım baskılarıyla ortalık yere saçarlarken, Ecevit de «Hükûmeti kurmaya hazır olduklarını» ilân ediyordu. Ecevit bir yandan da kazasıyla birlikte bir filmde başrolü oynuyordu. Aynı gazeteler bu filmden bazı sahneleri de okuyucularına iletiyorlardı. Ecevit ayrıca yaptığı basın toplantısında bazı suallere cevap veriyor ve 141-142. maddelerin ve bu arada 163. maddenin «kaldırılmasından» değil, «değiştirilmesinden» söz ediyordu.

Kızıl gazeteler ise, Ecevit'e baskıya hemen başlamışlar onun «değiştirilme» sözünü «Ecevit 141 - 142 kaldırılacak dedi» şeklinde vermişlerdi.

Esasen aşırı solun bu baskılarının giderek daha da kesâfet kazanacağı biliniyordu. Çünkü, bazı söylentilere göre, girdiği seçimden 25 bin toplam rey alarak çıkmış olan TİP aslında seçimlere bir «anlaşma neticesi» girmişti. Seçimlerden evvel Ecevit - Behice Boran görüşmesi «anlaşma olmadan» bitti diye ilân olunmuştu ama, TİP ve CHP liderlerinin kapalı kapının ardında anlaştıkları iddia olunuyor, seçim neticeleri de bunun vasıtası olarak gösteriliyordu. İddialara göre, TİP lideri CHP'den 15 kişilik «gizli kontenjan» koparmayı başarmış buna mukabil, seçimlerde usulen boy göstermek taahhüdünü vermişti. Maksad, CHP'ye verilecek sol oyları parçalamamak ve «bütünleşme» sûretiyle meclisin sol aritmetiğini yükseltmekti.

Bu vaziyete göre, seçimlere giren TİP teşkilâtına bir tamim göndermişti. İddiaya göre bu gizli tamimde, varılan TİP - CHP anlaşmasından söz ediliyor ve 15 kontenjan alındığı ifade edilerek, seçimlere TİP'in usûlen iştirak edeceği sadece radyo propaganda konuşmalarından istifade edebilmek için çalışılacağı yazılıyordu. Bütün TİP'lilerin sembolik reyler dışında CHP'ye rey vermeleri gerektiği emrediliyordu. Bu gizli tamimin ve gizli ittifakın ne derece doğru olduğu önümüzdeki devrede belli olacaktı.

Diğer taraftan, Adalet Partisi tam bir zafer sarhoşluğu yaşayacaktı ama, CHP'nin az farkla da olsa kendilerini geçmiş olmasından üzüntülüydüler. Yoksa Demirel'in politik mühendisliği tam randıman vermiş sayılabilirdi. Bozbeyli-nin Demokratik Partisi sıfıra müncer olmuştu. Ve AP artık yalnız başınaydı. MHP'ye kol - kanad germe de neticesini vermiş ve «sâdık dost» beklenen ilerlemeyi kaydetmişti. Zaten hesablar bir AP - MHP koalisyonu üzerine yapılmıştı.

Tercüman gazetesinin yırtınırcasına desteği de bu hedef içindi. Teşkilât Başkanlığını yürüten Sadettin Bilgiç MHP'ye hiç sürçmeyen bir çengel atmıştı. Süleyman Bey de Alpaslan Türkeş'le olan münasebetlerini aradaki M. Kemal Erkovan ihtilâfına rağmen başarıyla devam ettirmişti. Esasen Türkeş hiç de dışdan gözüktüğü gibi aksi adam değildi; Süleyman Bey hemen her ne dediyse Türkeş kabûl ediyordu. Koalisyon devresinde bunun pek başarılı numûnelerini yaşamışlardı. Fakat, Demirel bir hatâ yaptığını seçimlerden sonra anlıyordu. O da Türkeş'in istediği 15 meb'usluk kontenjanı MHP'ye tanımayıp seçimlere ortak girmemekti. Eğer böyle olsaydı, AP - MHP ortak pusulası sandıktan CHP - TİP gizli ittifakının çok üsünde netice alabilirdi. Ve bundan MHP'den evvel AP kârlı çıkardı. İşte bu taktik hatâsı ve CHP'nin AP'nin önüne geçmesi Demirel'i üzen hususlardı.

MHP cephesinden Türkeş'e gelince, tam 12 yıldan sonra nihâyet Türkeş politika oyununun inceliklerini kapmışa benziyordu. Türkeş, Necip Fâzıl'ın yazdığı beyannâmeye imza atarak handiyse «şeriatçılık» ilân ederken, Tercüman'daki köşebaşlarını tutan kalemşörleri ile de propagandasını sürdürdü. Bu arada partinin ırkçı kanadını ihmâl etmişti ama, onlar da bir seçim arefesinde Türkeş'in başını ağrıtmaktan titizlikle kaçınmayı başarmışlardı. Ne var ki, MHP Meclis'e soktuğu meb'uslarıyla nereye kadar gidebileceğini pek fazla düşünmüşe benzemiyordu.

Hülâsa, CHP - AP ve MHP 5 Haziran'ı umduklarından iyi kapatmışlardı ve adlarını kazananlar listesine yazdırmayı başarmışlardı.

İnananlar için ise 5 Haziran seçimlerinin tahlili şundan ibaretti :

«Kâideleri bâtılın olan oyun, bâtıl tarafından kazanılmıştı ama, hakikat örtbas edilemezdi : Bâtıl mevzii kazançlar sağlayacak, ancak mutlak zafer Hakk'ın olacaktı.»

Meğer ki, hakk yolunun yolcuları kenedlenmeyi bile. Meğer ki hakk yolcuları aralarındaki enâniyet kölelerini temizleye!..

DIŞ DÜNYA NE DİYOR

İki Liderin düşüncesi aynıydı:
Profesör Erbakan' dan kurtulmalı

PARİS (Hürriyet) - "Le Nouvel Observateur" dergisine göre "5 Haziran seçimlerinin anlamı, temel iki galipten her biri, bir tek şeyi düşünmekte. Yük olan Profesör Erbakan'dan kurtulmanın..." Yazısına "Ankara'nın tedirgin edici adamı" olunu" başlığını atan sosyalist eğilimli dergi, Türkiye'de bir üreder dedilen şiddet eylemlerine değinerek, "Sol ineti sağ mak üzere, gariptir, Demirel hükümeti hiçbir ciddî almadı" diye yazmakta ve şunları eklemekte: "Şu taraf ateşle oynadıysa - sağ, tedhişçiliğin sorumlu Ecevit yanlılarına yüklüyor. - Bu sadece kazanma değil, fakat tek başına kazanmaya teşebbüs etmek dir."

MSP'yi "Garip bir İslamcılık ve siyasî fırsatçılık şımı" şeklinde tanımlayan dergi, Erbakan'ın birkaç "Az milletvekili ile de olsa" hükümet koalisyonu "hakem" rolünü oynayabilecek durumda olduğunu tiyor, "Aşırı milliyetçiliğe dayanan" MSP'nin dış sorunlarındaki tutumu olmasaydı, "Ecevit veya İnönü in Kıbrıs sorununda çoktandır bir uzlaşmayı kabul olacaklarını" da öne süren dergi, "Ankara'nın politikasının Türkiye'ye çok pahalıya mal olduğunu kendisini, Karamanlis'in bu arada Fransa ve desteklendiği AET çevrelerine karşı Birleşik Lobby'sinin kongrede hakim olduğu Birleşik karşı çok güç diplomatik duruma soktuğu" kaydunuyor.

Seçim arifesinde CHP liderinin favori olduğini de belirten "Le Nouve Observateur" şöyle diyor: "Bir de, aşırı sağcı tedhişçilerin, oy sandığında kaybedilmiş bir savaşı sokakta kazanmağa teşebbüs etmeyeceklerini bilmek lazım. Galip gelmek Ecevit için hayat tehlikeli olacak. Çünkü bu, bir suikast teşebbüsüyle karşılaştı."

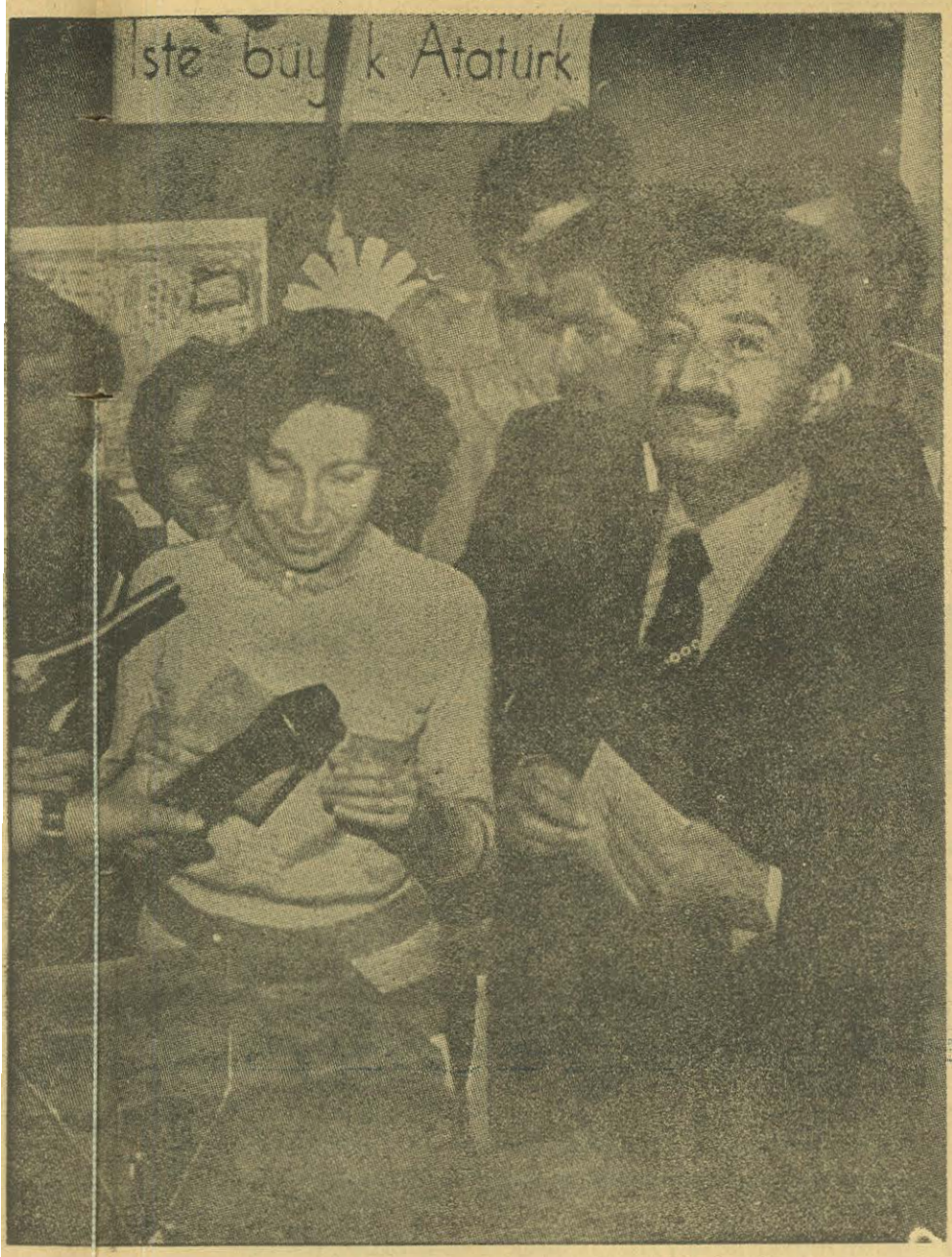

□ ECEVİT ve EŞİ

□ DEMİREL ve EŞİ

Acaba kurtuldular mı dersiniz?

Sebil'in 68. sayısında kapağında şu başlıklar yer alıyordu: «Erken seçime kefere sevindi.. Eloğlu'nun istediği oldu.» Sebil bu kanaati, solcu bir gazetenin bizzat verdiği habere dayandırıyordu. Gerçi bu kanaati kuvvetlendiren pek çok belirtiler vardı ama, solcu Milliyet'in haberi apaçık gerçeği gözler önüne seriyordu. Gazete bahsi geçen haberinde şöyle diyordu: «AET Diplomatik çevreleri seçim kararını memnunlukla karşıladılar.» AET yani Ortak Pazar, Türkiye'de erken seçime gidilmesinden memnun olmuştu. Sebeb?.. Türkiye'deki emellerinin gerçekleşmesine sed çeken MSP'nin biran önce tasfiyesi!.. Amerika da bu düşüncedeydi... Ortak Pazarcılar, Amerika, içerideki tekelci sermaye çevreleri, mason locaları ve hattâ Millî Dâmad...

Nitekim seçim kampanyası esnasında, gerek içte ve gerekse dışta hemen bütün malûm mihraklar MSP'nin «tasfiyesi» hülyâsıyla var güçleriyle gayret gösteriyordu. Seçim gününün arefesinde Avrupa'nın göbeği Paris'de keferenin arzusu tek cümle ile tekrar ilân ediliyordu: Erbakan'dan kurtulmak!.. Çünkü, MSP, Türkiye'nin «Dış mes'eleleri karşısında tâvizsiz bir parti» halindeydi. AP ve CHP icâbeden tâvizleri vereceklerdi ama, MSP engel oluyordu.

Seçim neticeleri ise, içimizdeki tekelci sermayeden ve onun sözcüsü gazetelerden tâ NATO ve Ortak Pazarcılara kadar hepsini memnun etmişti. Memnundular ama bu buruk bir memnunluktu. Çünkü MSP'yi istedikleri gibi «tasfiyeye» muvaffak olamamışlardı. Herşeye rağmen «ufalamışlardı» ya, bu yeterdi; Yine solcu Milliyet Brüksel muhabirine dayanarak verdiği haberde ilân ediyordu ki, «Seçim neticelerinden NATO ve AET sevinçliydi.» Bir NATO «yetkilisi» şöyle demişti «MSP iktidarda bulunmasın da kim olursa olsun!.» Bilindiği gibi NATO, Türkiye'yi Amerikanın ileri karakolu gibi kullanmak isteyen bir askerî teşkilâttı.

Esasen Amerika, NATO ve Ortak Pazar seçim kampanyası esnasında Türkiye ile alâkalı olarak neşriyat yapan gazeteler vasıtasıyla birtakım tehditler de savurmuşlardı. Bir Amerikan Gazetesi «Nev York Tayms» seçim neticeleri eskisi gibi olur ve MSP yine iktidara gelirse «Ordunun müdahale ederek demokrasiye çeki - düzen vereceği» iddiasında dahi bulunmuştu.

Evet, yerli işbirlikçilerin de keferenin de arzusu MSP den kurtulmaktı. Sebil bunun sebeblerini yine aynı nüshasında şöyle hülâsa ediyordu:

«Emperyalistler, son senelerde bazı hususlarda Türkiye ile başede-

(Devamı 15. Sayfamızda)

□ ERBAKAN ve REFİKASI

Hıristiyan Batı'nın korkusu

Her yaranın bir başı bir özü vardır. İçi sapsarı cerahat toplamış olan bu yara'ya cerrah bir neşter atar. Yaradan siyahımsı, sarımtrak kan boşanır. Yaranın sancı yapan başı delinmiştir artık. Yarayı sıktıkça iltihap boşanır. Kan boşanır. Sarı su boşanır. Sonunda yaraya bir Türkmen ilâcı vurursunuz. Damarlara kadar uzanan iltihabı çeker. Deriyi yumuşatır. Sancı diner. Çok geçmeden yara iyiliğe yüz tutar.

Başı sonu belli olmayacak kadar birbirine girmiş bir iplik yumağını çözmek için ya sonunu, ya başını bulmanız gerekir. Tutup sağmak için, sarıp yumak yapmak için ipliği çözmek için ipliğin bir ucunu, yakalamanız şarttır.

Bugün Türkiye'de bir yara sancısı gittikçe artıyor. İçi kan ve irin dolmuş bu yaraya bir neşter gerek. Bir cerrah gerek bu neşri vuracak.

Türkiye, başı sonu karışmış bir iplik yumağı gibi. Bu yumak çözülecekse, bu ipliğin başını yakalamak gerek.

Bu yaraya neşter vuracak olan müslümandır. Neşter ise İslâm'ın tâ kendisi...

Bu karışık iplik de Allah'ın izni ve yardımıyla çözülecektir muhakkak. Bu ipliğin ucunu müslüman bulacak ve onu İslâm masurasına sabırla saracaktır.

Bu yarayı deşmek ve bu ipliğin ucunu bulmak için cemiyeti keskin bir müşahâde altına almak lâzımdır.

Bakıyoruz...

Hristiyan - Batı esprisi, en az yüz elli yıldan beri içimizde cerahat topluyor. Son elli yıldır bu yaranın sancısı beynimize vurmağa başladı.

Anayasalar kabul ediliyor, bu esprinin tercümanı.

Kanunlar kabul ediliyor, bu espriye hizmetkâr.

Müesseseler kuruluyor, bu espriyi uygulasınlar diye.

Yasaklar konmuş, bu espriyi korumak için.

Müsaadeler çıkmış, bu espriyi geliştirmek için.

İcraat, bu esprinin paralelinde.

Toplum bünyesinde bir yığın fikir cereyanları doğuyor, (İslâm hariç) hepsi Hristiyan - Batı esprisini aktüaliteye sokmak gayesine yönelmiş.

Olaylar, icra makamlarının ve onların da üstündeki kuvvetlerin kontrolü altında geliştiriliyor.

Bakıyoruz...

Türkiye'de siyâsî bir ortam içinde hergün soylu veya soysuz bir yığın hâdise, beyanat, yorum üleri sürülüyor. Politika serbest (!). Demos - Kratos var.

Demek ki, Hristiyan - Batı esprisi politikadan kendine zarar geleceğini pek tahmin etmiyor.

Bakıyoruz...

Türkiye'de bir batı icadı olan Kapitalizm - Komünizm - Demokratik Sol - Emperyalizm hergün vıcık vıcık ellerde... Demek ki, Hristiyan - Batı esprisi, batı temelli ekonomik tartışmaların kendine zarar vermiyeceğine inanmış...

Yine bakıyoruz...

Kitaplar, gazeteler, mecmualar, sinemalar, radyo, televizyon, moda cereyanları, telâkkiler, şarkılar, enstrümanlar, şiir, edebiyat, aşk üstünde serbest bir tartışma var. İçtimaî hayatın şah noktalarını eline geçirmiş olan Hristiyan - Batı esprisi, demek ki bu tartışmalardan da korkmuyor. Kendi varlığı için bir zarar tahmin etmiyor.

Bütün bunlar içi kara, sarı irin toplamış yaranın kızarmış çevresidir. Elimizi bu çevrenin ortasında bir sivilce gibi zonklayan yere yaklaştırınca, cerahatli Hristiyan - Batı esprisinin canhıraş bir feryâd kopardığını hayretle görüyoruz ve işitiyoruz.

İşte, Türkiye'nin baş meselesi buradadır. Yaranın başı burasıdır. Çözülmeyen ipliğin ucu, bu noktada elimizdedir.

Hiçbir ard düşünce, politik kaygu, menfaat çirkefine tenezzül etmeden neşteri yaraya vuruyoruz. Allah'ın beşeriyete kurtuluş ve saadet vaadeden ulvî, her türlü eksiklikten, yanlıştan, çirkinlikten münezzeh dâvâsının gereğini, Allah'ın rızasını kazanmak niyetiyle bildiriyoruz. Diyoruz ki :

— Beyler! Türkiye'nin ve İslâm Âlemi'nin içinde bulunduğu bu müthiş buhranın adım adım iyiliğe dönmesi için, şu süfli cemiyeti Allah'a esir etmekten başka çıkar yol kalmamıştır. Öyle bir esaret ki, ebedi hürriyetin anahtarı ondadır. Sahte ve samimiyetsiz «Özgürlük ve Mutluluk» yalanlarını cemiyetin bakar - kör gözüne sokmak için bu mukaddes esaretten başka çıkar yol kalmamıştır. Cemiyet, kendi yalanlarına kendisi tapar hâle gelmiştir. Tâvizsiz bir «Adalet ve Hak Şuuru»nu cemiyete hâkim kılmaktan başka yol kalmamıştır. Allah'ın ipine sarılmaktan başka ne yapabiliriz bugün? Beşer'e ait bütün cemiyet ve ferd değerlerinin iflâs ettiği bugünde, İslâmdan başka lekesiz inanç, fikir ve kurtarıcı, erdirici bir yol kaldı mı?

İslâm'ın dışındaki bütün fikir, inanç ve doktrinler, kendi varlıklarına yüzde yüz güveniyorlarsa, gerçekten kurtarıcı, hem de ebedî ve gerçek kurtarıcı olduklarına inanıyorlarsa, lütfen daha medenî, daha hür bir tartışma zeminine buyursunlar. Bu fikir meydanında cesaretleri, güçleri inançları, fikirleri ile şu «Şeriat» saplantısını, cemiyette açık ve inkâr edilmez bir kat'iyetle butlana mahkûm etsinler. Kendi dâvâsından emin insanların rahatlığı ile «Şeriat»a kendini bildirme, tanıtma imkânı ve müdafaa hakkı versinler.

İslâm'ı hor gören, İslâm ile istihzâ eden, İslâm'ı umacı gibi takdim etmek küstahlığında bulunan, İslâm'ın dışındaki bütün fikir, ideoloji, inanç ve doktrinler, kendi iç bünyelerini, içi çürümüş bir ağaç gibi boş ve geçersiz hissediyorlar, kendilerine güvenemiyorlarsa, şu ulvî fikir ve düşünce meydanını terketmelidirler.

Hristiyan - Batı esprisi, yerini en az bin yıllık inanç, kültür ve medeniyet unsurumuza terketmelidir.

Politika, Hristiyan - Batı'nın malıdır. Siyaset İslâm'ın.

Demos - Kratos Batı'nın şahâne yalanıdır. İslâm bundan münezzeh'tir.

Kapitalizm, Hristiyan - Batı'nın gayrimeşrû mahsulüdür. İslâm bu piçleşmiş doktrinin amansız düşmanı.

Komünizm, Hristiyan - Batı'nın kuduz mikrobu almış saldırgan ve salyalı antitezidir. İslâm, kesinlikle imhâsı gereken bu süfli rejimin de amansız düşmanıdır.

O halde, Hristiyan - Batı esprisi, Türkiye'de ne kendi politikasına uygun politik akımlardan, ne kendi tezadı ve zaafı olan ekonomik doktrinlerin tartışmasından, ne içtimaî hayatın hergün biraz daha disiplinsizliğe, ahlâksızlığa, soysuzluğa, kültürsüzlüğe yönelen çöküşünden kendisi için bir zarar gelmiyeceği inancındadır.

Hristiyan - Batı «İslâm Şeriatı»ndan çarpılmaktadır. Türkiye'de ve İslâm Âleminde yaranın başı budur. Neşter buraya vurulup, bu mes'ele çözülmelidir. Bu yaranın bütün iltihabı temizlenmeli, irinleri akıtılmalı, ama sonunda mutlaka bir «İslâmî» senteze erişilmelidir. Bu mes'ele o kadar çözüme muhtaçtır ki, yasakları ve gizliliği istismar eden münâfık ile, samimî ve gerçek «Şeriat'a bağlı mü'min» ayırd edilmelidir. Kezâ, bu mesele o kadar âcil çözülmelidir ki, «Şeriat düşmanlığı» arkasına saklanan ve bu yolla kanunların «Hıyanet-i Vataniye» maddesine girdiği halde «Rejim savunucusu kahraman» (!) pozunda görünen sahtekârlar da açığa çıkmalıdır. Bu sahte kahramanlar yaranın irinleri, sancılarıdır.

ECEVİTCİLİK

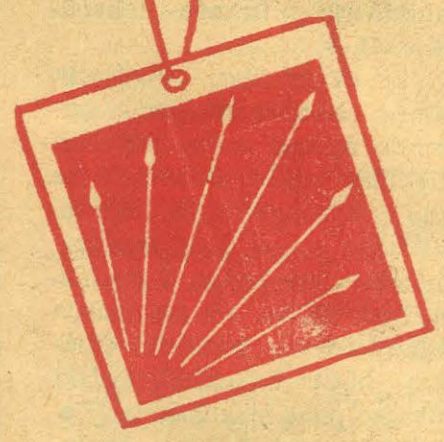

Yesevîzâde

Oxford Üniversitesi profesörlerinden meşhur târihçi Yahudi Cecil ROTH'un sâdece şu sözü bile sosyal demokrasinin kimin eseri olduğunu isbat etmeğe yeter :

☐ **«SOSYAL DEMOKRAT HAREKETİ, YAHÛDİ FERDİNAND LASSALE ALMANYA'DA İCAD ETTİ.» (H. 1)**

Ancak biz, okuyucularımızın tam mânâsıyle mutmain olmaları için daha başka vesikalar da takdim etmekten geri durmayacağız. İlk olarak, yukarıda bir iki sözünü zikrettiğimiz Fransa'da Yüzbaşı Dreyfus mes'elesinin yeniden mahkemelerce gözden geçirilmesini sağlayan ve başlattığı korkunç bir kampanyayla beraetini te'min ettirecek kadar kavmine bağlı âteşîn Yahûdi muharrir ve gazetecisi Bernard LAZARE (1865 - 1903)'dan şu satırları iktibas edelim :

☐ «Sosyalist fırkasının teşekkülüne gelince, Yahûdiler, buna geniş ölçüde katıldılar. MARX ve LASSALE Almanya'da, Aaron LİBERMANN ve Adler Avusturya'da, Dobrojanu GHEREA Romanya'da, GOMPERS, KAHN ve DE LİON A.-B.D.'de bunun müdürleri veyâ ilk öğreticileri oldular veyâ hâlen öyledirler. Rus Yahûdilerinden bu kısa hülâsaada husûsen bahsedilmelidir. Genç talebeler, daha gecekondudan («ghetto») kurtulur kurtulmaz hemen nihilist tahrik hareketine («agitation») iştirak ettiler. Bâzıları kadın olmak üzere hattâ bâzan canlarını kurtuluş mücâdelesine fedâ ettiler. Yine bu Yahûdi hekim ve avukatlarla berâber, Londra ve New York'ta bulundukları yerler, sosyalist ve hattâ anarşist komünist propagandasının merkezi hâline gelen ve mühim işçi toplulukları meydana getiren pek kalabalık mülteci zanaatkârlar kitlesini de nazar-ı itibâre almak îcab eder.

«Hâlen (1894'de), Almanya Meclisinde dört sosyal demokrat Yahûdi mebus var. Genç sosyalistler, kollektivistler ve anarşist komünistler arasında da pek çok Yahûdi bulunmaktadır. Avusturya reformistleri (ıslâhatçı) arasında da bir ictimâî teşkilâtlanma denemesi olan Freiland «colonie»'sinin öncüsü Dr. HERTZKA'yı zikredelim.» (H. 2)

Sosyal demokrasi, Beynelmilel Yahûdiliğin o kadar ayrılmaz parçasıdır ki hattâ bir zamanlar sâdece Yahûdilerin âza olabildiği BUND isimli sosyal demokrat partisi bile kurulmuştu. Yahûdi Sosyal Demokrat Birliği mânâsına gelen BUND hakkında Yahûdiperver komünist muharrir Marc FERRO şunları yazıyor :

☐ BUND : 1897'de kurulan, Rus sosyal demokrasisinin bir kolu olan sosyalist teşkilâtı ki Yahûdilerin en esaslı teşkilâtıydı.» (H. 3)

☐ «Bâzı sosyal demokratlar, BUND'un, sosyal demokrat hareketinin sînesinde aşırı derecede rol oynamasından korkuyorlardı.» (H. 4)

Aynı muharrir, bize, pek kıymetli olan şu mûlûmatı da veriyor :

☐ [Yahûdi] «Rosa LUXEMBOURG ise sosyal demokratların daha sosyalist kanadını temsil ediyordu.» (H. 5) (Bu Yahûdi kadın da sosyal demokrasinin kurucularından, daha doğrusu teşkilâtçılarından olup «Spartakusbund» u kurmuştur. Kendine has bir sosyal demokrasi anlayışı vardır.)

☐ «NEKRASOV, TERESCENKO ve KERENSKİ üçlüsünü, masonluğa intisab etmiş olmaları birleştiriyordu.» diyor ve mason Kerenski ve masonluğun bolşevik ihtilâlinde oynadığı rol için şu me'lhaza müracaat etmemizi tavsiye ediyor :

«Les Francs — Maçons et la Révolution russe», «Le Contrat social», eylül-ekim 1963 (H. 6)

Warwick Üniversitesinde öğretim üyesi Yahûdi Lionel KOCHAN'ın idâresi altında 17 Yahûdi ilim adamı tarafından yazılmış çok kıymetli bir eserden de şu bilgileri ediniyoruz :

☐ «Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisinin 1903'deki ikinci mü'temeri sırasında bölünmesinden çıkmış her iki küme (bolşevik ve menşevik) de, çarın Yahûdi aleyhtârı siyâsetini ve «pogrom» ları şiddetle tenkid ettiler ve bir dereceye kadar ameleleri Yahûdileri müdafaa etmeğe dâvet ettiler.» (H. 7)

☐ «STALİN, kendisinin de iştirak ettiği 1907'de Londra'da yapılan (R.S.D.İ.P.'nin 7. mü'temerinden bahisle menşevik [sosyal demokrat] murahhasların ekseriyetinin Yahûdi olduğunu anlattı. (Staline, «sotchineniya», c. 2, s. 50). Bu mü'temerin zabıtlarına («Pyatyi s'ezd R.S.D.R.P.», s. 656-659) müracaat edildiğinde 96 menşevik murahhasdan 22'sinin ve 105 bolşevik murahhasdan 12'sinin (Stalin, aşikârâne, hesabına BUND'un 57 murahhasını katmıyordu.) Yahûdi olduğu görülmektedir. (...)

— «Büyük Sovyet Ansiklopedisi»'nde (1. tab, c. 24, sütun: 74) yazıldığına göre bolşevik târihçi M. N. POKROVSKY, Yahûdilerin bütün ihtilâlci hareketlerin teşkilât kadrolarının bir çeyrek ilâ üçte birini teşkil ettiğini tesbit etmiştir ki bu aşağı yukarı doğru kabûl edilebilir.

— Bolşevikleri Yahûdi olarak takbih eden İhtilâl sonrası

(Sayfaya ...)

lifsan sanayi
-HİDROLİK PIRESLERI ve AKSESUARLARI
-VALFLAR
-SİLİNDİRLER
-POMPALAR'la
müsterilerin hizmetindedir.
Adres : Sanayi mah. Uçar sokak N51 4.LEVET/İST. Telefon : 640314

ALPTEKİN KONFEKSİYON
ELBİSE
PARDESÜ
İMAL ve TOPTAN
OSMAN ALPTEKİN
Çakmakçılar Yokusu
Tarakçılar Cad. No.25
Telefon: 27 53 52 İST.

ÜMİT TİCARET
Veyis ve Mustafa Üçer
Demir, Sac
Profil, Boru
Elektrot, Karpit
İSTANBUL CAD. No. 41/A
Tel. 23 38 58 BAYRAMPAŞA
İSTANBUL

halk efsânesi, iki vak'aya istinad eder :

— Komünist Fırkasının belli başlı idârecileri arasında Yahûdilerin yüksek nisbette bulunmaları ve,

— BUND'un daha sosyalist kanadından ve diğer ihtilâlci ve müfrit teşekküllerden gelen Yahûdilerin fırkaya tehacümü.» (H. 8)

□ «Yahûdiler, (bolşevik saflara nisbetle) menşevik saflarında açıkça daha çoktular. BUND'un siyâsî istikâmeti ise daha çok menşevikliğe yakındı. İhtilâlden sonra, 1930 senelerinin ortalarına kadar, Yahûdilerin, kudretli ve sık sık halkça hoşlanılmayan komünist cihâzının bütün basamaklarındaki -bilhassa polis teşkilâtında [Çeka, G.P.U., ve N.K.V.D.)- üstünlükleri, sık sık Yahûdi aleyhtarlığıyle komünist düşmanlığının aynileştirilmesine sebeb oldu. Bu, Sovyet rejiminin, 1930 senelerine kadar, Yahûdi aleyhtarlığı tezahürlerini sıtırmasını muhtemelen büyük kısmıyle izah eder. (H. 9)

□ «BUND, gayr-i kânûnî olduğu 1903 - 1904 yıllarında 30.000 âzası olduğunu —ki bu o devir için hârikulâde bir rakamdır— iddia etti. Âza sayısı, muhtemelen Rus İşçi Sosyal Demokrat Fırkasından daha çoktu. (H. 10)

□ «Husûsiyle, Rusya ihtilâlci marksist hareketinin Yahûdi hizbini teşkil eden BUND, bolşeviklik gibi Rus sosyal demokrat işçi hareketine mensuptu ve zâten bu hareketin en eski ve en faâl, en müessir unsuru olarak senelerce faaliyet gösterdi. (H. 11)

Yukarıda mezkûr KERENSKİ de Rus sosyal demokrasisinde pek mühim bir rol oynamış ve komünizmin kurulmasına yardım etmiştir. Kendisinin masonluğu bunun ise ne mânâya geldiğini izaha lûzum yok!.. (H. 12) Bundan başka Kerenski'nin Yahûdi olduğu da iddia edilmiştir. (H. 13) Kerenski'nin, Beynelmilel Yahûdiliğin arzusu istikâmetinde Rusya'yı bolşevikliğin kucağına atması ve sonra da rahatlıkla Rusya'yı terk ederek hâriçte, çeşitli memleketlerde sefâ sürebilmesi vâkıası, bu müddeayı oldukça mantıkî kılmaktadır.

Yahûdi güdümlü, aylık, siyâsî «Le Monde Diplomatique» mecmuasının muharrirlerinden komünizm mütehassısı, muharrir ve gazeteci Yahûdi François FEJTÖ'nün mezkûr gazetede çıkan pek mühim bir inceleme yazısından şu satırları iktibas ediyoruz :

□ «Polonya hakkında, Polonya Sosyal Demokrat Partisinin kurucuları Rosa LUXEMBOURG, JOGİCHES — TYSZKO, WARSZAWSKİ — WAERSKİ'nin ve 1929'dan 1937'e kadar gizli komünist partisinin serkâtibi LENSKİ'nin, JERZY HERYNG ve Henryk STEİN'in isimlerini zikretmek, Polonya'ya marksist fikriyatın yerleştirilmesinde Yahûdilerin oynadıkları mühim rolü anlamak için kâfidir. (...)

— Siyâsî ve mâlî kapitalizmin yerleştirilmesinde Yahûdilerin mühim rol oynamaları, Macaristan'da, —Polonya'da da olduğu gibi— Yahûdi aleyhtarlığının daha asrî şekli olan iktisâdî ve meslekî Yahûdi aleyhtarlığının doğmasına sebeb oldu. Sonra, Yahûdi münevver ve işçilerin, radikal hareketlerinde, siyâsî ve sendikal sosyal demokrasinin teşkilâtlandırılmasında ve nihâyet bizzat kendisi de Yahûdi olan Bela KUN'un «Commune»'ünde oynadıkları rol, aksülamel olarak siyâsî Yahûdi aleyhtarlığını tevlid etti.» (H. 14).

Yahûdi güdümlü, sosyalist temâyüllü «Le Monde» gazetesi de «S.P.D.'nin, 1863'de LASSALE tarafından kurulmuş Alman İşçileri Umûmî Birliği isimli teşkilâttan doğmuş olduğunu» yazıyor ve «1. Cihan Harbi arefesinde 110 mebusla Almanya Meclisinin en kuvvetli kümesini teşkil ettiğini ve hattâ bunun, [Yahûdi] (H. 15) LENİN'in Almanya'da ihtilâlin pek yakın olduğuna kâni olarak bolşevik kıyamını haklı gösteren şlıca saiklerin başında zikretmesine sebeb olduğunu» belirtiyor; yine son seçimlerden bahsederek «nizâmın meclis yoluyla değişmesine olan inançtan ibâret olan eski ıslâhatçı hayâlin tecessüm etmeğe şladığını» ilâve ediyor. (H. 16) Bundan da açıkça anlaşılan; Yahûdi Ferdinand Lassale'ın sâdece sosyal demokrasinin mûcidi olmayıp aynı zamanda bugün Almanya'da iktidarda bulunan SPD'nin kurucusu olduğudur.

Böylece sosyal demokrasinin Yahûdi icadı olduğunu ve bu cereyanı ilk defa fırka hâlinde teşkilâtlandıranların da Yahûdiler olduğunu gayr-i kâbil-i red delillerle isbat ettikten sonra, şimdi de, bugünkü vazîyetin ne olduğunu ve bu hususta bir değişiklik olup olmadığını tedkik edeceğiz..

Ecevitçilik

Türkiye'de sosyal demokrasinin bayraktarlığı vazîfesini bihakkın deruhte etmek için var gücüyle uğraşıp didinen. «Ben marksizmden sâdece metod itibâriyle ayrılıyorum» (H. 17) diyen, «Bulgaristan'da Bulgarlara; «Sizin kollektivizminize hayranım» diyen sonra da bu söz resmî Bulgar ajansında yayınlanınca C.H.P. grubuna koşarak : «Ben kollektivizm demedim, kooperatifçilik dedim» diye te'vil etmeğe çalışan, Almanya'da aşırı solcu elemanlarla konuşurken onlara hoş görünmek amacıyla : «Bana sosyalist derseniz sizlere teşekkür ederim» diyen (...), pek yakın bâzı arkadaşları ile Antalya'da «Atatürk'ün partisi bir sınıf partisi hâline getirilmelidir!» diyen (...), Halk Partisini doğu mitinglerine angaje eden, marksist Allende'ye partiden elçi gönderen, «Toprak işleyenin, su kullananın» sloganını (Fransız Komünist Partisi son seçimlerde Fransa'nın sarp dağ bölgelerinde kullanmıştı.)» kullanan C.H.P. şkanı Bülent Ecevit (H. 18) olduğundan kısaca Ecevitçilik diye tesmiye ettiğimiz Türkiye'deki sosyal demokrat cereyanı da yukarıda siyasiyatça mücerret olarak ve dünyânın pek çeşitli memleketlerideki vazîyetini nazar-ı itibâre alarak müşahhas olarak tahlil ettiğimiz sosyal demokrasi anlayışına pek bedihî bir misâldir.

Filhakika, sosyal demokrasi bökesi Ecevit'in şu sözleri hiç bir şerhe ihtiyaç göstermeyecek kadar apaşikâr olarak sosyal demokrasi-komünizm münâsebetini ortaya koymaktadır :

□ Başkanı (Ecevitçi Nail Gürınan'ın) : «Türk gençliğinin anti-emperyalist mücâdelesinde marksist - leninist örgütle (Dev-Genç'le) işbirliği yaptık.» diyen (H. 19) Sosyal Demokrasi Dernekleri Federasyonu'ndan, Ecevit : «Bize göre, partiler dışı gençlik örgütleri içinde bizimle en eş çizgide bulunanı, demokrasiye bağlı olanı, Sosyal Demokrasi Dernekleri Federasyonu'dur.» şeklinde bahsediyor. (H. 20)

□ «Türkiye başka bâzı az gelişmiş veyâ sömürülen ülkelerin çoğunda, ancak zorlama ile, ancak iç savaşla, ancak gerillacılıkla veyâ darbelerle yapılması düşünülebilen bir devrim, bugünün Türkiye'sinde barış içinde ve demokratik yollarla yapılabilir.» (H. 21)

□ «Üstelik bugünün Türkiye'sinde, Siyasal iktidar dışındaki bütün yönetici kadrolar, özerk kuruluşlar, yargı organları, geniş ölçüde devrimci, ilerici unsurların elindedir.»

«Che Guevara'ların, Castro'ların eyleme giriştiği ülkelerde, bizim devrimcilerimizin eli altındaki bu olanaklardan hiç biri yoktu. Onun için onlar dağa çıktılar. Onun için onlar gerillacı oldular.» (H. 22)

□ (...) «Bizim devrimciliğimizin önünde kilitli kapılar yoktur.»

«Castro'nun önünde kilitli kapılar vardı. Che Guevara'nın önünde kilitli kapılar vardı. Anahtarı devrimcilerin elinde olmayan o kapıları açabilmek için yüklenmek gerekirdi. Kapıları açabilmek için yüklenmek gerekirdi. Kapıları kırmak gerekirdi.

«Bizde ise, Kapılar kilitli değildir. Tokmağını çevirince açılabilir.»

«Böyle olunca, insandaki romantizm duygusunu kamçılayıcı bir takım örneklere özenmek ve itivermekle, tokmağını veyâ anahtarını çevirivermekle açılabilecek kapılara yüklenmek, onları kırmağa kalkışmak Don Kişotluk etmektir. Oysa gerçek devrimci, akıllı devrimci bir Don Kişot olamaz.» (H. 23)

Görülüyor ki yukarıda «La Politique»'çe de îzah edilen sosyal demokrasinin, «devrim»'i gerçekleştirme usûlündeki «devlet, emekçi sınıfının meşrû yollarla yapacağı siyâsî bir mücâdeleyle ele geçirilebilir» ve «Sosyalizm ihtilâlsiz olarak kapitalizmin yerine geçebilir» umdeleri, Ecevitçilikte, devleti ele geçirmek ve «devrim»'i gerçekleştirmek için devletin nirengi noktalarına yerleşmiş hazır devrimci kadroya güven ve kapıyı zorlamadan tokmağı çevir, bahçesine dühûl et' şeklini almaktadır.

Bir başka «akıllı devrimci» olan Ecevit'in akıl hocası Doç. Dr. Deniz Baykal da aynı kanaattedir :

□ **Türk solunun yâhut sosyalizmin her türlüsü (burada sınıflandırılması yapıldı) Marksizme dayanmaktadır. Demokratik sosyalizm yâhut demokrasi de Marksizme dayanmaktadır.** Ancak, yine Marx'ta da bâzı belgeleri bulunabilecek tartışmalarla yönler ve yöntemler ayrılmıştır. Demokratik sol, yöntem itibâriyle seçim yoluyla iktidâra gelebileceği düşüncesine dayanır. Biliyorsunuz, diyalektik materyalist kurallardan birisi de niceliksel artışların belli bir süre sonra niteliksel bir değişikliğe yol açacağıdır

Bu açıdan bakılırsa işçi sınıfının ortaya çıkması, bunun büyümesi ve bunun zamanla bir bilinç birikimi, bir sınıf birikimi elde etmesi sonucunda işçi sınıfı iktidâra gelecektir. Yâni, bir yandan işçi sınıfının sayıca artışı, bir yandan da bunun bilinçleşmesi süreci sonunda işçi sınıfı iktidâra gelecektir. İşçi sınıfından kastım çalışan sınıftır. Çalışanların hepsini içeren sınıftır. Şimdi bu **iktidara gelme, demokratik yollar açıksa demokratik yollardan olur. Eğer demokratik yollar açık değilse bu bir patlama hâlinde olur, bir ihtilâl hâlinde olur.** Marx'ın kendi zamânında proleter ihtilâlini öne sürdüğü zaman, Avrupa'da genel seçim yoktu, oy hakkı herkese tanınmış değildi. Bugün ise Türkiye'de demokratik hak ve hürriyetler 1961 Anayasası ile teminata bağlanmıştır. Bu hak ve hürriyetleri emekçi sınıfın sonuna kadar kullanması, bunlardan yararlanması, örgütlenmesi ve

iktidâra gelmesi mümkündür. Bunun önünde **hukûki ve fiili bir engel olmadıkça ihtilâl gereksizdir. Bizim demokratik sol anlayışımızın, yöntem itibâriyle bu seçim yolunu benimsemesinin nedeni budur.** Demokratik sola inananların yapacağı bu imkânları kullanmaktır. Bu imkânların kullanıldığı, işçi sınıfı, çalışanlar bilinçlendirildiği, kendi iktidarlarının sâhibi olmaya çalışıldığı zaman, benim kanımca bunun karşısında herhangi bir dış kuvvet de duramayacaktır.» (H. 24)

Şimdi, herhâlde, C.H.P.'nin neden dâima en müfrit komünistleri bile kanatları altına aldığı, onları beslediği, onlara yataklık ettiği en zor durumlarda dahî onları müdafaa ettiği, sık sık bizzat kendisinin komünistlikle suçlandığı, adının komünist isyan hareketlerine karıştığı, bütün dahilî ve haricî beynelmilel millet düşmanlarını, komünist yardakçılarını komünizm aleyhtarlarına, milliyetçilere saldırttığı artık açıkça anlaşılıyor: bu C.H.P.'nin tabiatı icabıdır, bu C.H.P.'nin kendine fikriyat mezhep, meslek olarak seçtiği sosyal demokrasi (nâm-ı diğer demokratik sosyalizm veyâ demokratik sol) nizâmının tabiî bir netîcesidir.

Bütün dünyâda olduğu gibi Türkiye'deki sosyal demokrat C.H.P.'de, komünizme geçişi muvaffakîyetle te'min edebilmek için büyük bir işçi, köylü, öğretmen, memur ve halk kitlesini müşterek cepheye alıp onlardan vâsıta olarak istifâde etmeğe hizmet eden bir fırkadır

Şurası kat'iyyen unutulmamalıdır ki dünyânın hiç bir yerinde hiç bir zaman sosyal demokrasi komünizm aleyhtârı, komünizme mania olmamıştır. Eğer bir anlık böyle bir hâl vâki olmuşsa bu tamâmen göstermelik olup bir tâbiyevî davranıştan ibârettir.

Hülâsa; **bütün sosyal demokrat partiler gibi CHP de KOMÜNİZMİN «GÜYA DEMOKRASİ» KİSVESİNE BÜRÜNMÜŞ HÂLİNDEN İBÂRETTİR.** (H. 25)

Bütün bu 1. kısımda açıkladıklarımız, fikrî bünyesi itibâriyle bir memlekette komünizme geçişte köprü vazîfesi gören sosyal demokrasinin (veyâ demokratik sosyalizm veyâhut ta kısaca sosyalizm) tabiî bir netîcesidir

Ne var ki sosyal demokrasi ve bizzat komünizm dahî gizli bir beynelmilel kuvvetin asırlık hülyâlarının tahakkukunda birer vâsıta olarak kullanılmaktadırlar. Filhakika sosyal demokrasi de, komünizm de bizzat mûcidleri sebebiyle bu beynelmilel sinsi fikriyata bağlı oldukları gibi, idârecileri sebebiyle onun emrindedirler. Dün bu böyle olduğu gibi bugün de öyledir. O hâlde, şu anda kürre-i arza hâkim olmaya doğru uzanan bu karanlık kuvvet nedir? Elbetteki, çağımızdaki hemen bütün emperyalizmlerin beyni olan **BEYNELMİLEL YAHÛDİLİK'**tir.

Öyleyse, şimdi de, yukarıda mütalâa ettiğimiz hâdiseleri, bir de bu zâviyeden tedkik edip gerçek kıymetlerine kavuşturacağız. Bunu yaparken istifâde edeceğimiz en mühim vâsıtalardan biri, eski İngiliz başvekillerinden dönme Benjamin DİSRAELİ (nâm-ı diğer lord Beaconsfield (1804 - 1881)'nin şu sözü olacaktır:

«Dünyâ, nazar-ı dikkatlerini nerde arkalarına atfetmiyenlerin zannettiklerinden tamâmen başka şahıslarca idâre ediliyor.» (H. 26)

(H. 1). Cecil Rotb, «Histoire du peuple juif», Editions de La Terre Retrouvée, Paris, 1963, S. 412. Fiatı: 25 F.F. (isteme adresi: «Hebraica Judaica, Llbrairie, 12, rue des Hospitalières St. Gervais, Paris-4 e).

(H. 2) M.K., S. 169.

(H. 3). Marc Ferro, «La Réyolution de 1917, la chute du tsarisme et les origines d'octobre», Editions Montaigne, Aubier, Paris, 1967, S. 162. (Müellife —kitabın önsözünde de belirttiği gibi— eseri yazmasında, J. Cohen, P. Nora, A. Romano, L. Valensi, P. Stibbe, v.s. gibi Yahûdiler büyük yardımda bulunmuşlardır.)

(H. 4). m. h., S. 34.

(H. 5). m. k., S. 35.

(H. 6). m. k., S. 346.

(H. 7). L. Kochan, «Les juifs en Union Soviéteque depnus 1917», Editions Calmann-Lévy, Collec. «Diaspora». Paris, 1971, S. 394. Fl.: 35,30 F.F. şir de Yahûdidir.

(H. 8). m. k., C. 67.

(H. 9). m. k., S. 18,

(H. 10). m. k., S. 93.

(H. 11). m. k., S. 71.

(H. 12). Okuyucularımıza «Y. M. Mücâdele»'de masonluk mevzuunda 136. sayısından 151. sayısına kadar tefrika edilen yazıyı okumalarını hârâretle tavsiye ederiz.

(H. 13). m.k.

(H. 14). «Le Monde Diplomatique», François Fejtö, «Le sort des juifs dans les pays d'Europe orientale», Nisan 1970, No: 193, S. 2.

(H. 15). Lenin'in Yahûdiliği ve Beynelmilel Yahûdilik - Komünizm râbıtası mevzuunda («Y. M. Mücâdele»'nin 51, 52 ve 53'üncü sayılarında «Emperyalizmin beyni elbette sionizmdir» başlığı altında gâyet alâka çekici bir yazı neşredilmiştir.

(H. 16). «Le Monde», Manuel Lucbert, «La marche de SPD», 24/11/1972, S. 2.

(H. 17). «Yeniden Millî Mücâdele», 13/7/1971, Sayı: 76, S. 10.

(H. 18). «Cumhuriyet», Cihad Baban, 17/8/1971.

(H. 19). «Ulus», Nail Gürman, 24/3/1970.

(H. 20). CHP 20. Kurultayı'nda yaptığı konuşmadan 5/7/1970.

(H. 21). Bülent Ecevit, «Atatürkçülük ve Devrimcilik», S. 102.

(H. 22). M.K., S. 104.

(H. 23). M.K., S. 105

(H. 24). «Ulus», Doç. Dr. Deniz Baykal, 4/2/1971, S. 2.

(H. 25). Fazla mâlûmat için bkz. «Yeniden Millî Mücâdele», Sayı: 118, 120, 121, 122, 123, 124 ve 128.

(H. 26). Yazdığı Yahûdi ırkçılığının bir nişânesi olan «Coningsby» isimli romandan alınmıştır.

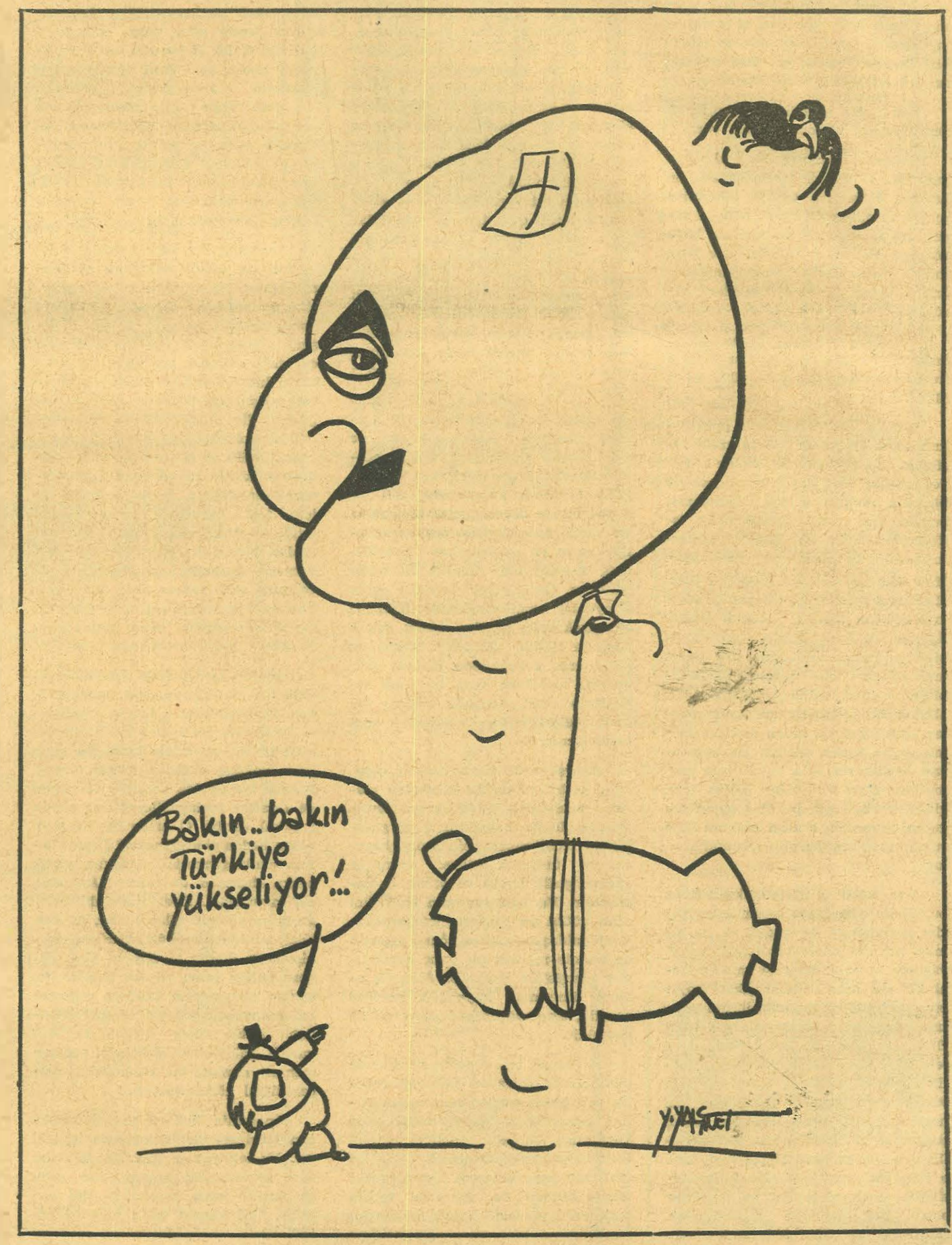

Gençlik ve Anarşi

Recep Seyhan

Gençlik... Nüvenin toprağa isyan edercesine kıyama duruşu; «Hay» ism-i şerîfinin tecellîsi...

Gençlik... Olgunluğun arafesinde tomurcukların nâzenin kımıldayışları...

Gençlik... Lüks lambasının içindeki gömlek... Yanlış kullanılır veya dışarıdan bir sert cisim, bir kaba el temas ederse dökülüp dağılıyor... İlim, irfan, aşk, muhabbet.... ziyâsıyle yaklaşılıp, mânâ âlemi bu ateşle tutuşturulunca, etrafına nur gibi ışık saçıyor.

Gençlik... Ruh mayasının yapısına aykırı bir ortama bırakılır, terkedilirse, patlayan bir gaz tüpü.

Gençlik... His ve heveslerin, taşkınlık ve coşkunluğun ümid ve hayallerin mütemâdiyen duygu dünyasına üşüştüğü bir arı kovanı. Belki o kovanın içindeki arı... Ona sahte şerbetler verirsek, gül ve çiçeklerden mahrum bırakırsak bize bal vermez. Sâdece bal aldığımızı sanırız. Onu, kovanının korunabileceği bir yerde alıkoymazsak kovanı terkeder, dağılırlar. Bal yapma sevdâsıyle başka âlemlere giderler. Arasak da bulamayız. Bulsak da, açlıktan öldüklerini veya dağılmış olduklarını müşâhede ederiz. Şayet kovanındaysa onu sevmeyi, onu korumayı ona el uzatmayı, beceremezsek, yanından geçerken bizi tanımaz, «yabancı» diye başımıza üşüşürler; bizi iğnelerler.

İşte size gençlik ve bugünkü gençliğimizin tablosu. Dahası var...

Gençlik; solmayan ümid ağacının yaprağı... O tek kelimeyle hayat... Su hayâtın damarıdır. Gövde, bünyesine uygun su almazsa yapraklar, cılız düşer; solar. Günün birinde bir bid'a rüzgârı, bir kuzey rüzgârı onu yere indirir. Sonra felâket kasırgaları onu önüne katar, derelere, çukurlara sürükler...

Gençlik... O ihtiyarlamayan bir çınar... Eğer sinesine kurtlar bârikat kurarsa vaktinden önce ihtiyarlar; ölür.

Gençlik... O kevser suyu gibi coşkun akan bir pınar... Ardı arası kesilmez. Tükenmeyen bir hazîne o. Şâyet ondaki âb-ı hayat bir çeşme ve bir oluk vasıtasıyle içişe sunulmazsa; boşuna akar gider. Üstelik ayağı istikâmetlendirilmezse, dağılır; çamurlu, sazaklı bataklıklarda hebâ olur. Hem üzerine, sinekler, haşereler üşer. Halbûki o öyle bir âb-ı hayat ki; vahy kaynağından fışkırır. Risâlet önderliğinde yol alır. Kur'an çeşmesinde birikir. Sünnet oluğundan âb-ı hayat muhtaçlarına içişe sunulur. Sonra âbidler, ârifler, velîler, mütefekkirler, âlimler bu hayat suyuna ayak olurlar. İnsanlığın bu sudan nasibsiz kalmamasına vesîle olurlar. Bu ardı arası kesilmeyen âb-ı hayatı, nur çeşmesinin altın oluğundan, gelen içer, giden içer... Şayet bu âb-ı hayat adı geçen çeşmeden, o altın oluktan içişe sunulmazsa boşuna akar; bataklık olur.

İşte bizim gençliğe bakış açımız bu. Bizim o'na değer ölçümüz bu. Bizim gençliğimiz de budur ve bu olması gerekir. Böyle bir gençlikten 21 yaşında karanlık bir çağı kapatıp, yeni bir çağ açan dehâlar çıkar. Böyle bir gençlikten 25 yaşında ülemâ sıfatını hâiz; «âbide şahsiyetler» yetişir. Böyle bir gençliğin her birinde devleti idâre etme kâbiliyeti ve otoriterlik vasfıyle muttasıf olma nasibliği vardır. Peki ama bu gençlikte his, heyecan heves yok mu? Hayal, ümid, coşkunluk ve taşkınlık yok mu? Gençlik hevesâtı yokmu? Hepsi var. Ama o öyle bir gençlik ki, Kurân caddesinden ayrılmadığı için bu duygular onu istikâmetinden saptıramıyor. Hepsi bu gençliğin aklının kontrolü altında.. Kezâ; Kurân ve sünnetin rahmet eli onu (nefsini) kirli hislerden ve gayrimeşrû taşkınlıklardan tutup çekiyor. Ondaki heyecan millî ve manevî heyecan. Paranın, şöhretin, makâmın dalkavukluğun heyecanı değil. Ondaki aşk; Mal, mülk aşkı, makam - şöhret aşkı, hayvanî aşk değil, Allah, Resûlüllah ve o yola hizmet aşkı. Çünki onlar âdemoğlu olmanın sırrını müdriktirler. Onların gönül evinde Allah'dan başkası yoktu. Allah'ın evi olan kalbde ancak o ve sevgilisi vardı. Allah'ın ve sevgilisinin sevgisi vardı. Maddenin, şahsî menfaatlerin, despotların, hele putların o kalblerde yeri yoktu. Kezâ Allah'ın hükümlerinin hükümfermâ olmadığı kalblerde ancak anarşî vardır. Menfaaten ve maddeden dikili putlar vardır. Orada Allah'ın hükümleri yerine, putların, despotların ilkeleri, orada menfaatlerin kanunları, orada paranın yasaları vardır. Orada anarşî vardır.

Anarşinin gençlikte rağbet görmesi; gençliğe, gençliğin kıymet ve değerinin, verilmediğini açıkça göstermektedir. Bunu söylerken gençliğimiz hakkında karamsarlık gibi bir ucûbe içinde olmadığımızı belirtelim. Ne varki, gençliğîmizin boşuna akıtılıp çamur ve bataklıklara terkedilmek istendiği bir vâkıadır. Bu inkâr edilemez. Gençliğimiz üzerinde çeşitli oyunlar sergilenmektedir. Kimileri onu ayak bağı, çapulcu takımı, sokak eşkiyası olarak görmek istemekte; batta onu, kendisinden istifade edilen bir merdiven veya burnunu temizleyip attığı «temizlik kâğıdı» değeriyle ele almakta ve öylece kıymet biçmektedir.

Anarşinin ilk kaynağım, ilk menzilini tesbit ettik. Bu cümleden olarak anarşinin stratejik noktasının gençlik olduğu malumdur. Kezâ gençlikteki tecrübesizlik, bilgisizlik, heyecan ve taşkınlık saikası anarşînin yegâne gedik kapısı ve yaklaşım vasıtasıdır. Ve kezâ şeytanın bayrağım açan bütün şer güçlerin (emperyalizmin) yaklaşım vasıtası, öncü kuvveti de millete rağmen bir avuç kandırılmış anarşistdir. Başka bir ifadeyle anarşî fitnesinin kaynaşma merkezi gençlik, emperyalizmin ön kuvveti de anarşîdir.

Herhangi bir gencin, kendisinde tabii olarak (fıtraten) bulunan gençlik saikasına mağlup olması hevesatına esir olması, onu mes'uliyetten kurtarmaz. Ve kezâ gençliğin gençlik hevesâtına mağlup olarak (ona bu zaafiyetinden yaklaşan) emperyalist tuzağa düşmesi de idâre ve eğitim makanizmasını ve onun yetkilerini mes'uliyeten kurtarmaz. Bu noktayı tyi tesbit etmek zorundayız. Gençliğin fesat rüzgârının önünde yuvarlanması, veya kurtulması, onu yetiştirme tarzına; bir başka ifadeyle; ona gençliğin mânâ ve kıymetini müdrik olmasını temin etme veya etmemeye bağlıdır. Tabii ki burada bir diğer önemli nokta da fesat rüzgârlarının girmesini kolaylaştıran gedikleri kapamak veya açık bırakmak da gençlik için yaşamak ile sürünmek arasında sonuçları getirir. Onu «gençlik uykusundan ihtiyarlık sabahında uyarmak» hiçbir şey ifâde etmez. Çünki bu merhalede anarşî stratejik noktayı ele geçirmiştir.

Anarşinin bir diğer stratejik noktasının da «okul» olduğunu görüyoruz. Maamâfih gençliğin büyük bir kesimi okullardadır. Burada şu mühim nokta dikkati çekiyor: O da; Anarşînin yuvasına dönüşü. Çünki düşüncelerinde anarşîye yer veren genç zaten o kürsüdeki ilim erbâbı (!) zevâtın yetiştirdiği üründen başkası değildi. O ilim erbabı profesör ki bir zamanlar doktorluk ve doçentlik tezini, islâmâ, millî ve mânevî değerlere saldırarak küfür salyalarıyle homurdanarak hazırlamış, bunu başardığı (!) için tezi kabul edilmiş ve hayal ettiği ünvâna kavuşmuştu. İşte onlardan biri çıktı; gençliğine bir öğüt vermeyi düşündü: «birbirinizi kıracağınıza seks yapın» dedi. Bir diğeri üniversiteye gelmiş çağda bir genç kızın örtünmesinden hicab duyduğunu (vicdâm hicab duymadan) belirtti.

Geçenlerde birisi, belki ömründe ilk defa bir akıllılık yaparak, kafadarlarını da dâhil ederek hakîki vasıflarını itiraf etti. Bu açıdan bakılınca denilebilir ki; anarşînin belki ilk stratejik noktası okuldur. Çünki girmek istediği her okulda kabiliyetine uygun ve taraftar toplayabileceği bir zemin (eğitim) vardır. O halde ilk stratejik nokta neden okul olmasın? Üstelik o'nun okula girmesini kolaylaştıracak başka klavuzlar da vardır: Ajanslar, dış mihraklar... Evet anarşînin kolunu tutan yabancı eller vardır. Bu muallak bir iddia değildir. Nitekim, donkişotların düello mevzii ve silah deposu haline gelen yüksek okullar da, sıkılan kurşunların faillinin çoğunun bulunamaması, üstelik öğrenci olmadığı tesbit edilen meçhul faillerin varlığı, yakalanan silâhların yabancı menşeli olması, bu sözümüzün gerçekliliğini göstermektedir.

Anarşînin üçüncü stratejik noktası fabrikalardır; dolayısıyle işçilerdir. Ekmek parası için Anadolu'nun ücra köşelerinden kopup gelen, çoğu gecekondu veya gecekondu tipi evlerde, kıt kanaat geçimini sürdüren işçilerimiz, temiz duyguları, sendikal hakları ve menfaatleri zaafından yaklaşılarak sömürülüp, kızıl bayraklı, kanlı mitinglerde kurşunlanmaktadır. Sendika ağaları perde gerisinde demirperde ülkelerinin kızıl şefleriyle kadeh tokuşturup, Türk işçisinin emeği üzerinde karanlık projeler hazırlanırken masum işçilerimiz, dünyâdan habersiz, işinin başında ter dökmektedir. Nitekim DİSK'in milyarder patronu, son 1 Mayıs kanlı mitingi devam ederken, Spor ve Sergi Sarayında moskof danışmanlarından talimat alıyordu. Her yıkıcı olayda olduğu gibi fabrikalarda tezgahlanan olaylarda, grev ve işgallerde bu dış mihrakların elinin olduğu görülmüştür. Villâlara, apartmanlara, çiftliklere sahip olan her iki «böyük» sendika ağasının da zaman zaman foyaları meydana çıkmasına rağmen ileride «anarşînin tekâmül kaynakları» bölümünde ele alacağımız gibi, koruyucu güçleri tarafından zevk ve safâlarında kalmaları temin edilmektedir. İşçilerimiz emeklerinin hakkının istismar edildiğini sezmemiş değiller. Ne var ki, mevcut düzenin emeği değerlendiriş anlayışı(icraatı), sermâye organizesi, banka, reklâm, rekabet silsilesi, işçilerimizi bu istismardan kurtaramamaktadır. Burada, anarşinin fabrikaya, iş yerine sızması, yaklaşım noktası, kendiliğinden ortaya çıkmaktadır.

Günümüz anarşîsi bütün bu vasıflarıyla düzeni protesto karakterinde, zaman zaman da isyan mahiyetinde görülmektedir. Fakat anarşî düzeni yıkınca neyi getirecek? Veya anarşî düzeni mi yıkmak istiyor, DEVLETİ mi?

Bu soruların birincisine verilecek cevab dağınık olmakla beraber tek cevab verilecek olursa: emperyalizmi. İkincisine gelince «her ikisini de» şeklinde verebiliriz. Zirâ olaylar, bunu göstermiştir. Aslında anarşî başlıbaşına bir ideoloji değildir. Sonu «izm» le biten sapık ideolojilere vasıtadır, basamaktır. Anarşî, bu görünümüyle, düzeni yıkınca neyi getireceğine dair bir teori ileri sürmez gibi bir karaktere bürünmektedir Oysa mutlaka, ama mutlaka bir despotizme (insanın insan tarafından sömürülmesi, bir insan görüşünün sultâsı) kuklalık yapmaktadır. Bu, ama komünizm olur, ama materyalizm olur, ama faşizm olur, ama kapitalizm olur. Ama biri mutlaka olur. Kısaca anarşînin değişmez vasfı emperyalizmin ön kuvveti oluşudur. Türk Gençliği, bugün bu kuvvette nefer olmaya, ön sırada kurşunlanmaya sürüklenmektedir. Peki ama anarşînin başka vasıfları yok mu? Elbette var Meselâ düzenden en memnun olan, bir banka soyguncusu, bir tefeci veya bir karaborsacı, bir ihtikârcıdır. Yani vurguncudur. Bu anarşî değil mi?

Kısaca özetlemek gerekirse ülkemizde anarşî, dört ayrı karakter arzetmektedir.

a) Düzeni seven, zaafından yararlanarak menfaatine devşiren vurguncu veya tüfeyli anarşî.

b) Düzeni sevmeyen ve ona aid ne varsa yağma etmekten çekinmeyen, gayesini tayin edememiş eyyamcı veya mâceraperest anarşî.

c) Düzene düşman görünen, sömürü, kapitalizm ve faşizme savaş açtığını iddia eden, her türlü tedhiş hareketini meşrû addeden ve Marxizm veya Maoizm'den birine müntesip olmakla bir gayesi bulunan diktacı veya cuntacı anarşî.

d) Bütün bu yıkıcı anarşîyi reddeden, düzenden memnun olmamakla beraber, kendini koruyamayan düzeni (belki devletin geleceğinden endişe ederek) korumayı üslenen bir başka beşerî sultanın tâlibi koruyucu veya doktriner anarşi.

Acaba kurtuldular mı dersiniz?

(Baştarafı Orta Sayfada)

mez hale gelmişler, hazırladıkları oyunlar geri tepmişti. Bunlar belli başlı şu noktalarda ortaya çıkıyordu:

- ☐ Kıbrıs mes'elesi
- ☐ Ortak - Pazar münâsebetleri
- ☐ Silâh ambargosu
- ☐ İslâm Ülkeleri - Türkiye yakınlaşması.

Bunlar ilk bakışda derhal göze çarpan ve hemen hemen bütün Türk Milleti tarafından bilinen Batı ile ihtilâfı olunan hususlardı. Ne var ki, bunların da gerisinde başka plânlar bulunuyor, Amerika'da tezgâhlanıyordu: Hayâli Ermenistan!...

☐ **AMERİKA'DA «FON» LAR**

«Hayâli Ermenistan» oyununun Ortak - Pazar'la da içiçe bir manzarası vardı. Ermeniler harıl harıl çalışıyorlardı. Amerikan bankalarında açtıkları «fon» dolarlarla dolmuştu. Gece gündüz gördükleri rüyâ tıpkı yahudilerin Filistin'de yaptıkları gibi evvelâ Türkiye'de toprak alımına başlamak, arkasından da emperyalizmin silâhlı desteğinde hayali devletlerini tesis etmekti. Ancak bunun için Türkiye'nin Ortak - Pazar ile olan anlaşmasının fiiliyata dökülmesi icabediyordu. Zira anlaşma mer'iyete girerse «yabancıların Türkiye'den toprak satın alma hakları da otomatik olarak doğacaktı. Binaenaleyh tam ortaklık anlaşmasının altına Türkiye'de imza atacak bir iktidar çıkarsa» mes'ele hâlolacaktı.

Evet, Türkiye'de İnönü ile başlayan bu dalâlete devam gafletini gösterecek bir iktidar ve yine bu dalâlete göz yumacak bir muhâlefet!... Bütün istedikleri buydu.

Ermenilerin bu hayâllerinin arkasına Yunanlılar da Kıbrıs mes'elesini getirip dayamışlardı. Amerikan ambargosu, Ortak - Pazar tazyiki, her ikisi birden Türkiye'yi tâvizlere zorlayacak böylece birbirine bağlı olarak Yunanlılar da Ermeniler kadar hayallerine kavuşmuş olacaklardı.

Bu arada İslâm Dünyası'nı avucunda tutmak telâşında olan süper kuvvetler ise Türkiye'yi bu dünya üstünde tesirsiz hale getirmek sûretiyle sömürülerini devam ettirebilecekleri di. Türkiye sanayîleşmeyecek, Türkiye iç ve dış boğuşmalardan rahat bir nefes dahi alamayacak, Türkiye «gâfil bir iktidar» ile avuçlarına tekrar düşecekti.

Bunlar öylesine girift bir plânla hazırlanmıştı ki; tatbike konulması için ilk merhalede Türkiye'de derhal «erken seçim» e gidilmeliydi. Eğer yaptıkları tahminler doğru çıkarsa, erken seçimle birlikte Türkiye'de CHP veya AP iktidarı işbaşına gelecekti. Ama her iki parti de tek tek gelmeyebilirlerdi. Olsundu. Zaten her ikisinin de yine iktidara tek başlarına gelip oturamaması, AP ve CHP'yi ortaklaşa koltuğa yerleştirip, mes'uliyetleri ikisinin omuzuna yükleyip ve gâfil hâllerinden istifade ile arzu ettiklerini yaptırmak daha güzel (!) bir yoldu.»

سبيل
الكل في سبيل الحق
Sebil
herşey hak için

Haftalık, tarafsız, siyâsî, edeb tarihî gazete ● Yıl: 2, Sayı: 76
fiyatı 5 lira (yurtdışı bir misli)
Başyazarı ve Mes'ul Müdürü
Kadir MISIROĞLU
Umumî Neşriyat Müdürü:
Yılmaz YALÇINER
İdarehâne adresi: Vilâyet Han Kat: 3, No: 204 — İstanbul
Telefon: 26 38 96
Posta Çeki nu: 97 446
Dizgi: Sebil Matbaası,
Baskı: Fazilet Matbaası

Sebil
Everything
Devoted to the Truth (HAQQ)
An independent Muslim, Historical, Political and Literary Weekly
P.O. BOX: 808
Istanbul — TURKEY
Representative of
Germany A. Rüştü BANAZ — Hasan DAMAR 33 Braunschweig Ekbert Str. 24 ● Postscheckonto nr. 37938-300 Hannover
Telefon: 0531-85033

● ABONE:
Yıllık abone bedeli 200 lira, altı aylık 100 liradır. Yurt dışı abone bedeli bir misli alınır. Yurt dışından (Avrupa'dan) abone olmak isteyenler, yukarıdaki adresleri kaydedilen Almanya temsilcilerimize müracaat ederler Yurt içinden abone olacakları abone bedelini Posta Çeki nu: 97 446'ya havale ile vaziyeti idarehanemize bildirirler

● İLÂN:
Neşriyatımıza aykırı görülen ilânlar alınmaz. İlânların siyah - beyaz sütûn santimi 50 liradır Kitap ilânlarında tenzilât yapılır Arka kapak için dört renk ilân tam sayfa (üç sütûn) 5.000 lira

● DAĞITIM:
Ukaz Dağıtım Şirketi tarafından yapılmaktadır.

Kuva-yı Milliyenin
Kadın Kahramanları
YAZAN: Aynur Misiroğlu
İSTEME ADRESİ:
1) Sebil Yayınevi, PK. 808 İstanbul
2) Derya Dağıtım, Babıâli Cad, Nu: 52/1 Cağaloğlu — İSTANBUL

KOÇALLAR
TİCARET KOLL. ŞTİ
İBRAHİM KOÇAL
ve KARDEŞLERİ
Dahili ticaret, Alım, Satım, imalât
Komisyon, Mümessillik, İthalât, İhracat
Merkez Telefon: 26 87 12 - 22 55 77
Şube Telefon: 32 08 68

BEŞ - ELLER
DAHİLİ TİCARET
AHMET HACIOĞLU ve ORTAKLARI
TOPTAN KONSERVE, BAKKALİYE ve KIRTASİYE
Yeni Gıda Sitesi 2. Sokak, Nu: 34
UNKAPANI - İSTANBUL
Telefon: 22 51 05

Huzur
KUMAŞ ve GİYİM SANAYİİ
TURGUT GENÇAL
YENİLİKTE
KALİTEDE
UCUZLUKTA
KUMAŞ ve HAZIR GİYİM SANAYİİNDE
BÜTÜN ÇEŞİTLERİYLE HALKIN HİZMETİNDE
Yeni Postahane Cad. No. 36 - 38
(Büyük Postahane karşısı)
Tel.: 22 17 86
Sirkeci - İSTANBUL

KOPUZ KARDEŞLER
KOLL. ŞTİ.
SELÂHATTİN - DERVİŞ - FAHRİ KOPUZ
TOPTAN
GIDA MADDELERİ
SATIŞI
Beyaz Peynir-Kaşar-Kavurma ve
27 06 18
Yeni Gıda Çarşısı 2. Sokak No: 22
UNKAPANI - İSTANBUL

TUĞLU
BATTANİYELERİ
İmalât ve Toptan Satışı
Büyük Yeni Han zemin
Çakmakçılar Yokuşu
kat nu: 3 Tel: 22 42 61

Texu G.m.b.H.
Ehli sünnet yayın kısmı
SEBİL YAYINEVİ'NE ÂİD BÜTÜN ESERLERİ VE
SELÂTİN-İ ÂLİ OSMAN
TABLOSUNU
ANCAK BİZDE
BULABİLİRSİNİZ
Adres: 8000 MÜNCHEN 40
Schleissheimer Str, 181/4
Tel. 089/3005338
3007855
Telex. 5/21 55 03

OTO MAZOT
BİLUMUM MAZOT POMPA AYARI VE YEDEKLERİ
Pangaltı, Dolapdere Cad. 178-180
Tel.: 47 14 64 İSTANBUL

HİSAR mensucat
Döşemelik ve Perdelik kadife
sanayii ve ticareti a.ş.
Toptan - perakende
İ.M.Ç. 5 Blok Nu: 5302
Unkapanı İSTANBUL
Tel 26 75 89 - 22 12 32

Şeriat ehlinden uzaklaşma...

Yaşadığımız günler ve gelişen hâdiseler cemaatimizin zihnî faaliyet ve davranışlarını tereddüte sevkedecek mahiyette olduğundan, bize, Ulu atamız cennetmekân Osman Gazi'nin oğlu Orhan Gazi'ye vasiyyet ve nasihatini hatırlattı. Haydi, birlikte okuyalım. (Sebîl)

Osmanoğulları âilesiyle birlikte Osmanlı Devleti'nin de ilk mübârek temel taşını teşkil eden **Osman Gâzi Hazretleri**'nin şahsiyyet ve fikirlerini en güzel o'nun kaynaklarımızda yer alan meşhur vaziyeti ifade etmektedir.

Bursa fethedilmek üzereyken, o, mütevâzi bir çadırda cennet yoluculuğuna çıkmak üzere bulunuyordu. Yanına çağırttığı **Orhan Gazi**'ye uzaktan parıldayan manastırı göstererek :

— «Beni şol gümüşlü kubbenin altına koyasun!...» demişti. Bununla ölüm ânında dahi zihninin fetihle meşgul bulunduğu ve bunu sür'atlendirmeyi kasdettiği anlaşılıyordu. Sonra oğluna dönerek :

— «Oğlum!..» dedi. «Rabbın buyrığından gayrı iş işlemeyesin. Bilmediğini şeriat ulemâsından sorup, anlayasın!. İyice bilmeyince bir işe başlamayasın. Sana itaat edenleri hoş tutasın ve askerine in'amı. ihsânı eksik etmiyesin ki; insan ihsanın kulcağızıdır. Âlemi adâletle şenlendir ve cihadı terk etmeyerek beni şâd et!. Ulemâya riâyet eyle ki, şeriat işleri nizam bulsun. Nerede bir ilim ehli duyarsan, ona rağbet ikbal ve hilim göster. Askerine ve malına gurur getirip şeriat ehlinden uzaklaşma!. Bizim mesleğimiz Allah yolu ve maksadımız Allah'ın dinini yaymaktır. Yoksa kuru kavga ve cihangirlik dâvâsı değildir.» (*)

Evet bütün Osmanoğullarının yolu; Allah yoluydu!. Kuru kavga ve cihangirlik dâvâsı değil!..

(*) Kadı Mısıroğlu, Osmanoğullarının Dramı, sh. 40